

Het Groot Wassenaars Sprookjesboek

Deze bundel bevat verzamelde verhalen van
jonge schrijvers in Wassenaar,
naar aanleiding van
de Verhalenwedstrijd 2013,
georganiseerd door
Stichting Noenki

Inhoudsopgave

5	Voorwoord	
6	Ahmed Al Jubar	Terug in de tijd
8	Chloë van den Barselaar	Een groot geheim
11	Larissa Bos	Fleur en de ijsbloem
14	Zara de Bos	De prins van het ijs
16	Noa Bosveld	Het oude Wassenaar
19	Alix Brobbey	Lila en de poes
22	Nils van der Does	Levende boeken
24	Sven Draaier	Het babydraakje
26	Rosa-Lynn Edelaar	De snoepfabriek
28	Madelief van den Ende	De invaljuf
30	Krista Grundeken	Prinses Doortje van Duinrell
34	Willemijn van der Heijden	Het beestachtige geheim
36	Nina Heilbron	Tiffany's Sprookjes boek
38	Kaylee van Houten	De magische vogel
40	Lobke Jongejan	De magische bloem
42	Franziska Kalkman	Roos en de Hortons
43	Laura Kornberg	Het pretpark in de wolken
46	Manon Kortekaas	Marloes en het mannetje van koek
48	Jens Lawrens	De Wassenaarse Middeleeuwen
50	Jamie van der Lubbe	De kleine tuinkabouter
52	Nouryan van der Meer	Heks Loempia
53	Elena Nijland	Het verleden
55	Charlotte Peeters	De geheime tuin!
56	Britt Qualm	Het eigenaardige huis
58	Anouk Radvany	Het meisje uit de bloem
61	Tessa Radvany	De Wassenaarse beschermjager
63	Valentijn Rozema	Snoepland
66	Kaja Sloekers	Het meisje met de dieren
68	Isabelle Sytsema	Het kleine stiftje met de grote eer
69	Lindsey Terruwe	Rocky de superkat!!
71	Frédérique van Vliet	Pikwana
74	Yentl van der Voort	Betoverde fabriek
76	Amber Wessel	Veel te veel sprookjes
77	Louisa Woudstra	Op zoek
78	Lucas de Zwart	Vrede

Voorwoord

WASSENAARSE SPROOKJES

Sprookjes bestaan al heel lang. Het zijn eigenlijk kinderverhalen met dikwijls aan het einde een 'moraal'. Dat wil zeggen dat je er iets van kunt leren. En vaak begint zo'n sprookje met: 'Er was eens....', zo ook in veel van de naar ons toegezonden verhalen. Dit is de achtste verhalenwedstrijd in ons dorp en dit jaar voor het eerst georganiseerd door de 'Stichting Noenki'. Deze stichting bestaat sinds januari 2013 en heeft tot doel het stimuleren van kunst en cultuur onder de jeugd in Wassenaar. Nog nooit hebben wij zó veel verhalen, liefst 122, binnen gekregen, maar jammer genoeg kunnen wij die niet allemaal in dit boekje zetten.

Net zo als in vorige jaren kwamen wij ook nu weer veel 'nieuwe' woorden tegen, zoals 'vliegstof' in plaats van vliegtuigbenzine. Wij van de jury hebben de drie beste verhalen van de twee categorieën (8 t/m/11 jaar en 12 t/m/18 jaar) uitgekozen en dat was best moeilijk. Er waren echt héél veel leuke sprookjes bij, die zich ook heel vaak in Wassenaar afspeelden. Twee dames hebben veel werk verricht voor deze verhalenwedstrijd. Dat zijn de kunstenaars Floor Heins-Fernhout en Lucie Heins. Namens alle schrijvers en schrijfsters bedanken wij deze twee hierbij heel hartelijk voor de vele uren, die zij aan deze wedstrijd hebben besteed.

Deka Wielenga
(juryvoorzitter)
juni 2013

Terug in de tijd

Het is 2032 en Ed moet gaan slapen van zijn moeder, want hij heeft morgen een geschiedenisstoets. Zijn robot doet het niet meer zo goed, dus hij repareert hem met een lala-tang, dat is een tang waarmee je alles kan repareren. Hij heeft hem gekregen voor kerstmis. Hij zat er de hele nacht aan te werken. Nu moet hij naar school en de tijd vloog voorbij. Hij kwam rennend naar huis om te laten zien dat hij een tien plus voor geschiedenis had gehaald. Moeder was trots op hem en gaf hem een dikke zoen.

Hij ging skaten en daarna ging hij naar zijn kamer om te gaan reizen met zijn gerepareerde robot. Hij zat op de robot en installeerde de tijd waar hij naartoe wou : 1632. Hij belandde in een bos. Hij ging keihard weg. Toen zag hij een gigantisch kasteel. Hij ging er rustig naar toe en deed alsof er niets is gebeurd. Alle mensen keken alsof het een wonder was, dat skateboard. Hij ging naar binnen en zag vers fruit, schoonmakers, schilderijen en een hele rijke man. Ed vroeg aan de man: "Welke tijd is het?" Toen zei de man: "Hoe durft gij tegen mij te praten! Maar goed...het is 1632." Ed dacht bij zichzelf van wat heb ik nu weer gedaan? De rijke man keek hem aan alsof het een wonder was, een jongen van elf of twaalf met de gekste kleren en een plank met wielen onder zijn voeten. Dat had de man nog nooit meegemaakt. En toen zei de man tegen Ed: "Wat is dat onder gij voeten?" Ed was een beetje aan het lachen maar dat liet hij niet merken. "Dat heet een skateboard, het is leuk om mee te skaten..." zei hij. "Waar komt gij vandaan en hoe bent gij hier gekomen?", zei de meneer deftig.

Ik kom uit het jaar 2032 uit Wassenaar en ben hier met mijn robot gekomen. "Wat is een robot als ik vragen mag?", zei de meneer heel grappig. "Een robot...oh...uhm...Dat is een soort van...waarom wilt u dat weten?" "Nou, ik ben de koning en als ik wat vraag wil ik ook graag een antwoord!" "Oh...sorry meneer ... uhm wat zeg ik nou ... uwe Majesteit.", zei Ed spijtig. "Een robot is een dienstverlenend apparaat die met een chip werkt. "Wat zijn dat allemaal?", vroeg hij nieuwsgierig. "Uhm... laat ook maar uhm... wil je samen skaten?" "Ja, laten we dat gaan doen, maar ik heb geen board."

"Dan gaan we dat maken toch." "Wat bent uw toch geniaal", zei hij trots. Dus ze hebben samen een deck gehakt en geschilderd. Een paar wielotjes eraan en we zijn klaar.

Chloë van den Barselaar - 11 jaar

Een groot geheim

Ik zal jullie mijn geheim vertellen, over mijn ouders.

Het was dit jaar Halloween, ik ging naar school, mijn ouders deden heel raar alsof er iets aan de hand was. De straten waren helemaal versierd met van alles en nog wat.

Ik kwam weer terug van school en mijn ouders wouden mij laten schrikken dat lukte dus niet.

Ze waren verkleed als elfen/trollen dacht ik...

Ik vond het altijd al raar dat ik groter was dan mijn ouders maar ik zal jullie de rest vertellen...

Ik wou naar een feestje gaan, maar dat mocht om de een of andere reden niet, want normaal mocht ik wel naar een feestje. Zou het te maken hebben met Halloween???

Maar ja, ik ging naar Polanenpark 59b, en Tyler een vriend van me woont daar en daar hadden we voor het huis afgesproken. Lissy mijn vriendin, was daar al samen met Tyler.

Nou ja, Lissy 's ouders waren vandaag op vakantie gegaan, dus sliep ze bij mij thuis, omdat ik niet bij haar mocht logeren, omdat mijn ouders bij hun in de voortuin de tuinkabouters kapot hadden gemaakt.

Lissy had zin om een stuk te gaan wandelen, dus ik dacht: laten we naar een spookhuis gaan.

En natuurlijk werd ze weer bang ... zoals altijd...

Wat is er nou eng aan, probeerde ik voor de zoveelste keer.

'Nouuuu jee weett hett besst!!!'

'Nee hoor', zei ik uitdagend... 'Tylller zegg jijjj hett pleasse?' 'Mij best', zei Tyler.

'Nou, laat ik is beginnen, 2 jaar geleden toen jij hier nog niet woonde was er een spookhuis op de kermis en opeens zaten er Elfen/Trollen voor ons die met kabouters aan het vechten waren, echt heel raar... En toen werd er geschoten ... brr... echt eng, en Lissy werd bijna geraakt.'

'Jaa, dat was het', zei Tyler. 'Elfen/Trollen hé hoe zagen die er uit?', vroeg ik nieuwsgierig.

'Nou de vrouw droeg een groene jurk van een soort zijde met zijden groene schoentjes en blond haar met een bloemenkrans in haar haar. En de man droeg een groene zijden broek met een groene katoenen blouse denk ik en groene bergschoenen.'

Raar want mijn ouders zagen er vandaag hetzelfde uit en ik heb het nog nooit gezien! Zelfs niet in die winkel van de Hobbit', zei ik.

'Maar ja, wat gaan we doen?', vroeg Lissy voor de 3de keer of zo...

'Mijn ouders bespioneren natuurlijk', zei ik.

'Maar hoe wil je dat gaan doen?', vroeg Lissy.

'Lissy, dat heet IMPROVISEREN', zei ik.

We liepen naar mijn huis toe, terwijl we alle drie aan het denken waren hoe we het gingen aanpakken.

'Hier is het', zei ik. 'Koekoekslaan 50, we moeten stil zijn', zei ik.

We liepen heel zachtjes de achterdeur binnen, terwijl wij naar de keukenopening wouden lopen, zag ik daar mijn ouders staan, pratend over dat ze gevaar liepen en tot onze verbazing zeiden ze dat we moesten gaan verhuizen. We liepen weer naar buiten...

'O nee, je gaat waarschijnlijk verhuizen', zei Lissy angstig en boos tegelijkertijd.

'Dat is het laatste wat me boeit', zei ik, 'ik wil weten waarom mijn ouders zo raar doen?'

En waarom ze zeiden dat ze gevaar liepen en wat voor gevaar ze liepen ze dan?

Ik ga het vragen!

'Nee, niet doen!!', zei Lissy, 'anders weten ze dat we ze hebben afgeluisterd!'

'Daar heeft ze wel gelijk in!', zei Tyler.

'Wat moeten we dan doen zometeen? Zijn mijn ouders dat van die kermis? Ik heb z 'n gevoel!'

'Daar heb je ook gelijk in, ga maar naar binnen, we vertrouwen er p dat je een goede keuze maakt!'

'Oké bye, tot zo!'

Oké hier ga ik dan, dacht ik bij mezelf en ik liep naar binnen...

'Hoi mam, hoi pap.'

'Hoi lieverd, kom es zitten op de bank', vroeg mijn moeder.

'Oké, mam waarom zijn jullie eigenlijk nog verkleedt?'

'Liefje, we moeten je iets vertellen, je gaat het niet leuk vinden maar we gaan verhuizen'.

'Maar', ... probeerde ik

'Dat is nog niet alles, je gaat ons niet geloven maar we zijn...'

Niet Elfen/Trollen, dacht ik hoopvol.

En ja hoor, ze zijn Elven/Trollen!, dacht ik toen ik het hoorde.
'Oké, maar zijn jullie goed of slecht?', vroeg ik verbaasd maar ook bang.
'Nou, we worden meestal beschouwd als slecht...'
'Oké, maar moet ik dan ergens anders gaan wonen?'
'Nee hoor liefje, dat hoeft niet', probeerden mijn ouders.
'MAAR ... WAT NOU ALS IK HET WIL?', vroeg ik verbaasd dat het er zo uitkwam.
'Rustig maar liefje, dat hoeft helemaal niet'.
'Oké, maar jullie moesten toch nog boodschappen doen voor vanavond?'
'O ja, kom je Derek liefje?' 'Ja, ik kom al, 'zei mijn vader.
En ze gingen weg, dus ik rende naar boven, rukte een 3 koffers uit de kast en begon al mijn spullen erin te stoppen. Nog na geen 20 minuten was ik al klaar en schreef een briefje:

Hoi mam en pap,
Ik moet gaan voor mijn eigen veiligheid,
Ik bel jullie minstens een keer in de week!
Kusjes Cece.

'Oké, ik ben er weer!', zei ik tegen Lissy en Tyler.
'Waarom heb je die koffers? Ik dacht dat ik bij jou ging logeren, zei Lissy.
'Nou, dat was ook zo, maar ik ga weg van huis. Jullie hadden gelijk, mijn ouders waren die mensen en ze zijn slecht, dus ik ga bij een tante in Drenthe wonen, en....Als jullie willen, mogen jullie meekomen of elk weekend langskomen?'
'Echt waar???, vroeg Lissy.
'Ja tuurlijk, ze is heel lief en zeker geen trol of wat dan ook!!!'
'Oké, ik bel mijn ouder even!!', zei Lissy.
'O ja, ik ook!!', zei Tyler.

5 minuten later...

'Ik mag bijna elk weekend langskomen en in de vakantie mag je bij mij logeren!!!', zei Lissy.
'Ik kom ook bijna elk weekend, oké?', zei Tyler
'Te gek!!!! Ik SMS waar het is!!'
'Bye, ik zie jullie volgende keer!!!!'
'Doei Cece!!!'

Fleur en de ijsbloem

Er was eens een meisje dat Fleur heette.
Ze zat in groep 5 en moest een werkstuk maken over bloemen.
Fleur kroop achter de computer en zocht naar een mooie bloem.
Na een tijd zoeken kwam ze bij een advertentie terecht over een blauwe bloem.
De ijsbloem.
Bij de advertentie stond een kaart waar je deze ijsbloem kon vinden.
Deze route ging helemaal door het woud.
In de advertentie stond ook dat, als je deze bloem zou vinden, je een grote beloning zou krijgen.
Dat leek fleur wel leuk. Ze printte de advertentie uit en pakte haar tas.
Ze nam een fles water mee en een appel en een stapel boterhammen.
Trok haar jas aan en ging op pad.
Ze liep het dorp uit en kwam bij de rand van het bos.
Hier begon het avontuur.
Ze liep steeds verder het bos in tot ze bij een grote dikke boom kwam.
Ze nam een slok water.
Ineens begon de dikke boom tegen haar te praten.
Ze schrok eerst wel een beetje.
Wow, dacht Fleur, dat is vast de sprookjesboom.
De sprookjesboom zei Fleur gedag en vroeg of ze op zoek was naar de ijsbloem.
"Ja", zei Fleur, "dat klopt".
De sprookjesboom vertelde haar dat ze ver door het woud moest gaan om hem te vinden.
Het is een heel eind lopen en je zult een hoop avonturen beleven.
"Ja", zei Fleur, "dat weet ik en daarom heb ik deze bloem gekozen".
De sprookjesboom wenste haar veel succes.
Na een tijdje lopen kwam ze Roodkapje tegen.
Ze zeiden elkaar gedag.
Roodkapje vroeg of zij Fleur was en of ze op zoek was naar de ijsbloem.
"Dat klopt", zei Fleur.
"Zal ik met je mee gaan? Ik ken de weg in het woud."
"Ja, leuk," zei Fleur.
Ze gingen samen op weg en kwamen een hoop sprookjesfiguren tegen.
De boze wolf kwamen ze als eerste tegen.

Hij leek Fleur best aardig maar met een boze wolf weet je het maar nooit zei Roodkapje.

Ze liepen verder en kwamen langs het huis van de drie biggetjes, het zag er stoer en sterk uit hier zaten ze veilig voor de boze wolf.

De drie biggetjes zaten op het terras te genieten van een glaasje limonade in de zon.

Ze wenste Fleur en Roodkapje een goede reis en veel succes.

Roodkapje zei tegen Fleur: "We moeten nu wel doorlopen anders zijn we niet voor het donker bij de zeven geitjes."

Na een eindje lopen in de schemer zagen ze het huisje van de zeven geitjes staan.

Voordat ze bij het huis van de zeven geitjes aan kwamen liepen ze Pinokkio tegen het lijf.

Pinokkio wenste hen een goede nacht en voor de volgende dag een goede reis.

Ze liepen het laatste stukje nog en klopte aan bij het huis van de zeven geitjes.

De deur ging open en daar stond een heerlijk avondmaal voor hen klaar. Ze genoten van al het lekkers, gingen in een heerlijk donzen bedje liggen en vielen snel in slaap.

Fleur droomde over wat ze de andere dag nog te wachten stond en of ze de ijsbloem nog op tijd zou vinden.

Na een heerlijke nacht stond het ontbijt al klaar.

Tijdens het eten kwam de gelaarsde kat binnen en luisterde naar het verhaal van Fleur.

Hij bood hen een lift aan in zijn koets.

Ze liepen met de gelaarsde kat mee en stapte in de mooie koets.

Toen ze een tijdje onderweg waren kwamen ze bij een t-splitsing.

De gelaarsde kat vertelde hoe ze vanaf hier verder moesten lopen. Roodkapje en Fleur stapten uit en vervolgden hun weg richting de bergen.

Ze kwamen uit bij de beek.

Fleur en Roodkapje gingen zitten en rustten even uit.

Fleur pakte een boterham uit haar tas en gaf er een aan Roodkapje.

Ze keken op de kaart en zagen dat ze beek over moesten steken, verderop lag een klein bruggetje.

Ineens kwamen drie schildpadden aangelopen, ze waarschuwden de twee meiden dat bij het bruggetje de grote reus lag te slapen en dat ze daar niet langs konden.

De schildpadden zeiden: “We helpen jullie wel. We duiken in de beek en stap maar over onze schilden naar de overkant”.

Aan de andere kant van de beek bedankte ze de schildpadden en klommen tegen de berg op.

Na een zware tocht kwamen ze op het topje van de berg, ze zaten al in de wolken.

“Kijk,” zei Fleur, “daar staat de ijsbloem” en ze maakte er een foto van en plukte hem af. Ze deed hem veilig in haar tas.

Ineens hoorden ze een hoop herrie in de lucht.

Het was Pinkeltje met zijn autoraket.

Pinkeltje vroeg of hij ze thuis moest brengen.

Hij had hun verhaal gehoord in het woud.

Hij zei: “Anders zijn jullie nooit op tijd terug”.

Roodkapje en Fleur stapten in en knalden als een speer terug met

Pinkeltje en zijn autoraket.

Ze vlogen een rondje over Fleur haar dorpje Wassenaar, wat is het mooi van bovenaf!

“Hier moeten we zijn”, zei fleur en ze wees naar De Paauw. Burgemeester Hoekema stond al klaar met alle kinderen uit Fleur haar klas. Ze landden op het grasveld en stapten uit.

Ze deed haar tas open en liep op burgemeester Hoekema af.

Ze liet de bijzondere ijsbloem zien en iedereen was er stil van.

Zo'n mooie bloem had nog niemand gezien.

Fleur draaide zich om richting Roodkapje en Pinkeltje en bedankte ze hartelijk.

“Zonder jullie was me dit nooit gelukt”, en ze wenste ze een veilige weg naar huis.

Burgemeester Hoekema nam het woord en feliciteerde Fleur van harte met haar grote prijs: wel vijfduizend euro, een iPad, een iPhone en een tablet. En het feest barstte los.

Ineens schrok Fleur wakker.

Ze lag in haar bed met op haar nachtkastje een vaasje met daar in de IJSBLOEM.

Einde

Zara de Bos - 8 jaar

De prins van het ijs

Er waren eens een koningin, een prinses en een kok.
Op een dag zat de kok te luiëren. De koningin liep boos naar de kok. De kok schrok wakker. De koningin zei boos: "Het bal is over een uur, je moet hapjes maken!"
De prinses kwam binnen, en zei tegen haar moeder: "Mam, ik heb een vraag: moet ik ook naar het bal?"
"Ja", zei de koningin, "kleed je mooi aan." De prinses zegt nee. Met tegenzin pakt de koningin de prinses en kleedt haar aan.
Als de prinses in de spiegel kijkt zegt ze: "Ik zie eruit als een opgepofte kip". De koningin zegt: "Je ziet er prachtig uit".
De kok komt in de kamer in en vraagt: "Wat moet ik aan?"

Hoofdstuk 2

De koningin zegt niks! "Moet ik dan in mijn blootje?" Vraagt de kok.
"Nee, natuurlijk niet," zegt de koningin. "Doe gewoon nette kleding aan."
De prinses rent huilend naar haar kamer en sleurt de deur dicht.
"Ik wil niet naar het bal," gilt ze. Ze is boos en ze huilt wel een half uur.
Toen ging ze op het balkon staan.
Ze zag een kikker en hij zei: "Geef me een kus".
Toen zei ze: "Jij praat!" "Ja!"
Toen zei ze: "Oké", en ze gaf hem een kus.

Hoofdstuk 3

Hij veranderde in een knappe prins, ze gilde en rende de trap af.
Ze was bang, echt nog nooit zo bang geweest. Ze rende naar haar privétuin met zwembad en jacuzzi en de prins volgde haar!
Ze rende en rende wel vijftien keer door haar tuin maar de prins volgde haar nog steeds. Ze rende naar haar geheime hut. De prins zag haar niet.
De prins riep: "Ik wil je niet bang maken, ik wil je bedanken!"
De prinses vroeg: "Echt?" En de prins zei: "Ja".
De prinses kwam en vroeg: "Kom je mee naar het bal?" En de prins zei ja.

Het oude Wassenaar

Er was eens een omaatje, een omaatje die geen fijne jeugd had, ze wilde hem over doen. Al superlang praatte ze over een tijdmaschine tegen haar dochter en kleindochters.

Zij dachten dan dat oma te weinig had geslapen of misschien te lang in de zon had gelegen. Dan zei oma: "Je kan zeggen wat je wilt, maar ik heb fantasie net als jullie! Het is toch ook niet raar als Sarah zegt dat ze een elfje heeft zien zweven in de schuur..."

Altijd als oma dat zei, keek Sarah op, keek naar oma en zei: "Inderdaad mama, ik zag haar zweven in de schuur, ze landde in m'n fietsmandje! Ik heb ook een keer een vlieg gezien, trouwens, hij zei dat hij een toekomstvlieg was, hij had gewerkt aan een tijdmaschine!"

En Emma de wolvenbestrijder, zei dat het niet claustrofobisch is, maar Claus heeft fobie. "Jij had gezegd dat het claustrofobie was mammië, niet goed! Of dat jij had gezegd dat het niet Axe is dat heel vies is, maar astronomisch! Fout mama, fout!"

"Ja, maar schatje, jouw woordenschat is niet echt logisch en die woorden zoals astronomie, hoef jij nog niet te weten, je ben pas vier jaar."

"Maar Ash, ik ben jouw moeder, ik heb vroeger ook wat vreemde woorden van jou gekend: Lapkabab, wegtruimiet, vreesduitsch..."

En ga zelf maar is raden welke woorden dat zijn, want ik ben er nooit achter gekomen", zei oma.

Oma keek op haar horloge, naar de klok, naar de telefoon, naar de oven, toen naar de buitenklok en ook nog naar de oeroude computer, zo'n groot ding die lijkt op een grote verhuisdoos met een wit vierkant erin.

En zei toen: "Ach jeetje, de tijd gaat snel als je het over de jeugd hebt".

Oma's ogen lieten zien dat ze blij was om het onderwerp jeugd af te sluiten.

Maar toen kwam Sarah met de vraag: "Hé oma, heb jij ook van die woorden gezegd toen jij een klein meisje was, in de wiebelwieg?"

Dat was vast heel lang geleden, waren er toen van die beesten, die uh... groenig zijn, bruinig, grijzig, die grote boeba's die mensen eten?"

Oma keek Sarah nadenkend aan, dat was ver voor oma's tijd! "Nee Sarah, dat was wel miljoenen jaren geleden, ik ben maar 61... Oh, ik-ik-ik uhm, moet maar snel eten klaar maken," zei oma stotterend.

Waarom wil oma niet graag over haar jeugd praten?

De volgende morgen gaat oma vroeg uit bed, ze loopt in haar nachtjapon naar de schuur. Boven op de plank van een oude kast, staat de gereedschapskist, die oma wil pakken.
Ze kan er alleen niet bij, ze pakt de kleine ladder, die in de donkere hoek staat met allemaal spinnenwebben erop.
Als ze erop gaat staan, kruipt er een spinnetje over haar heen.
Oma schreeuwde: "Ahhh, ga weg, ga weg!"
Oma pakte de bezem en sloeg ermee op het spinnetje, die inmiddels al op de grond was gevallen.
Oma pakte de gereedschapskist en liep naar binnen.
Ze ging boven op zolder zitten, op de werkplek van haar man Barrie.
Oma pakte een ijzeren buis. Die lijmdde ze vast aan een koker.
Ze pakte een enorme skippybal van Sarah, lijmdde de koker er aan vast en pakte een doos oude kokers uit het bureaustapje.
Na lang werken was oma klaar, ze had een tijdmachine gebouwd.
De volgende dag belde Sarah aan, ze was met haar vierwieler naar oma gefietst. Maar oma deed niet open.
Toen ze nog een keer aanbelde, deed oma nog steeds niet open.
"Twee keer is streepjesrecht," dacht Sarah vragend. Ze klopte op het raam.
Weer deed niemand open.
Sarah zette haar fietsje neer en kroop door het hondenluikje.
Toen ze binnen was, zag ze helemaal niemand, het was heel stil.
De hond van oma, Noedels, kwam onder de stoel vandaan.
'Hallo Noedeltje, waar is oma?'
Noedels zei niks terug, ging naar de keuken en begon aan zijn brokjeslunch.
Sarah ging weer terug naar haar en zei tegen haar moeder dat opa en oma niet thuis waren.
"Die doen vast boodschappen, Saar. Ze nemen vast wel wat lekkers voor je mee..."
Maar oma deed helemaal geen boodschappen, opa wel maar dat is even niet belangrijk, oma was weg met haar tijdmachine!
Het was een wonder dat dat ding werkte natuurlijk. Heeft iemand ooit een oud vrouwtje een tijdmachine zien maken in haar nachtjapon?
Het is 53 jaar geleden.
Oma stapt de tijdmachine uit en zegt: "Zo grutjes, ik krijg een rughernia van dat ding!"
Ze loopt voor zich uit. Oma kent deze weg zo goed als haar broekzak.

Ze ziet haar school, de kerk waar ze elke zondag heen ging, zelfs een oude vriendin van oma.

En als oma omlaag kijkt naar haar handen, merkt ze dat ze terug is in haar jeugd, 9 jaar!

Even later loopt ze langs een tankstation, daar ontmoet ze over 10 jaar Barrie, oma's man.

Er loopt een zeer bekende jongen langs oma, hij scheldt haar uit voor onderduiker en psychopaat.

Wil je echt weten wat oma vroeger heeft gedaan?

Ze heeft het grootste pakhuis van Wassenaar verwoest en toen de politie achter haar aan kwam dook ze onder.

Maar het gekke is: De zeer bekende jongen kan helemaal niet weten wat ze heeft gedaan, het is namelijk nog nooit gebeurd!

Het was Barrie, de 10-jarige Barrie.

Blijkbaar kan hij de toekomst van oma zien, omdat hij oma's echtgenoot is.

Dat heeft oma uit het tijdschrift: "Wij zijn dan wel oud, maar blijven ondeugend en stout!"

En het tweede deel:

"Tijd-tijd-tijdschrift-machine, die wij bedienen!"

Daar stond zelfs het getekende bouwwerk van de tijdmachine.

Nu wist oma dat ze zichzelf intact moest houden, anders zou ze het nog eens verwoesten!

Ineens stonden achter oma: Sarah, Ash en Barrie.

Ze hebben zelf nog een tijdmachine gemaakt.

En toen Ash oma herkende, knuffelde hij haar en ging lekker met haar kletsen.

Ash zei dat ze een tijdmachine hadden gebouwd waarmee je nog bij dezelfde leeftijd blijft.

Oma zette een stap in de tijdmachine en veranderde terug in oma.

Ze besloot te blijven en gelukkig verder te gaan met het leven zonder mobieltjes en verwoestingen.

Ja, ja, in die tijd was alles fijn, want je hoeft er niet eens jong voor te zijn.

Einde

Lila en de poes

Er was eens een meisje dat Lila heette. Ze woonde lang geleden in Wassenaar, in een heel kleine dorpje in Zuid-Holland samen met haar oudere zussen Inge en Anneke. De drie zusjes waren wezen en moesten brood bakken om geld te verdienen.

Op een dag was al het meel op. De enige plaats waar ze meer konden halen was in Leeuwarden. Het was een verre reis en de zusjes wisten niet hoe het mogelijk zou zijn om daar naar toe te gaan.

“Inge,” zei Anneke verdrietig. “Wat gaan wij toch doen? Lila is zo klein, maar we kunnen haar echt niet meer verzorgen. Misschien zou het beter zijn om haar naar een weeshuis te sturen.” De zusjes wisten niet dat Lila achter de deur stond. Ze had alles gehoord en besloot toen dat ze alles zou doen om bij haar zussen te blijven.

Die nacht hadden ze maar een heel klein beetje te eten. Maar Lila klaagde niet, omdat ze niet tot last wilde zijn.

De volgende dag ging Lila voor een wandeling in het centrum van het dorp. Ze zag plotseling een poster hangen.

Jeugdcompetitie

Wie is in ons dorpje het mooiste meisje?

Wie heeft de mooiste stem?

Wie kan het snelste rennen?

Geef jezelf of je vriendin snel op voor de competitie

Het begint op 1 Mei in het Bloemenveld

De hoofdprijs: een bezoekje aan het koninklijk paleis en maak een kans voor een geschenk van de prins

“Dat zou perfect zijn,” dacht Lila, “maar ik ben niet echt mooi. Ik heb geen goede stem en ik kan niet snel rennen.” Ze werd triest van haar gedachten dus ging ze wat water uit de put halen. Er was niemand bij de put, maar toen ze dichterbij kwam, hoorde ze een geluid. Het klonk als een klein poesje.

“Miauw.”

Lila negeerde het geluid en deed de emmer in de put. Ze haalde wat water naar boven en dronk een paar slokjes. Nadat ze haar dorst had gelest, merkte Lila dat het geluid harder werd.

Het klonk nu een beetje als een mens.

“Miauw. Help. Miauw. Help.”

Lila keek om haar heen en zag toen een klein zwart poesje dat haar recht aankeek. Het was heel mager en het haar was smerig. Het beestje raakte Lila's hart en ze liep naar de poes en pakte haar op. Ze maakte het poesje schoon en gaf het wat water. Toen liepen ze alle twee naar huis.

Lila wist dat Inge en Anneke niet veel van dieren hielden, dus liet Lila het poesje achter bij een struik dichtbij haar huis. Toen ze wegliep, hoorde ze weer het stemmetje.

“Miauw. Dank je wel voor het water en dat je me schoonmaakte.”

Lila sprong van schrik in de lucht en probeerde om weg te rennen, maar toen zei de stem nog iets.

“Wacht. Ik wil je bedanken met een geschenk. Ik kan je een wens geven en je mag wensen wat je maar wilt.”

Lila begon opgewonden ja te knikken en knielde toen bij het poesje neer. Toen hoorde ze Inge die haar riep.

“Lila. Waar ben je? Het is etenstijd.” Lila keek om haar heen. Ze wilde niet dat een van haar zussen haar tegen een poes zag praten.

“Kan ik morgen, vóór de competitie mijn wens uitspreken?” Het poesje knikte en verdween toen snel.

Die nacht vertelde Lila haar zussen over de competitie. Ze hadden daar andere ideeën over dan zij.

“Waarom bak je gewoon niet een stuk brood? Daar ben je echt goed in.”

Lila schudde haar hoofd. Zij wist wat zij niet wisten. Zij had een wens. De volgende dag werd Lila vroeg wakker en liep naar buiten. Het poesje zat bij haar achterdeur op haar te wachten.

“Miauw. Wat wil je Lila?”

“Misschien...ik wil heel goed kunnen zingen. Of nee...heel snel rennen. Of toch niet. Ik weet het gewoon niet.”

“Ik weet wel iets dat lukt. Hocus pocus...”

En toen verscheen er om Lila's nek een mooie ketting.

“Wanneer je weet wat je wilt, kun je door die ketting je spel krijgen. Zeg dan maar: ik wens, en vervolgens wat je wil. Maar pas op dat je niet iets stoms zegt. Veel succes!”

Lila bedankte het poesje en ging toen naar binnen voor het ontbijt. Daarna gingen de drie zusjes naar het Bloemenveld. De koninklijke familie zat al te luisteren naar het gezang van een meisje. Toen het meisje klaar was, juichte de menigte. Een vrouw zei toen met een luide stem.

“Onze volgende deelnemster is Lila uit Wassenaar.” Iedereen begon weer te juichen en Lila liep naar het midden van het veld. Ze slikte zenuwachtig en begon toen met de ketting te spelen. Wat voor spel zou haar helpen winnen?

“Ik wou dat het poesje hier was. Dan zou ik haar iets over mijn wens kunnen vragen,” fluisterde Lila zonder denken.

Toen voelde ze iets onder haar lange rok en wist plotseling wat ze had gedaan. Oh nee! Wat zou ze nu doen?

Lila kreeg toen snel een idee. “Poesje, help me alsjeblieft,” fluisterde ze.

Toen begon Lila te dansen en te rennen. Het poesje wist meteen wat ze deed en begon haar te volgen.

De menigte begon over het meisje en de poesje te fluisteren en toen juichte iedereen heel hard. Er kwamen na Lila nog veel meisjes en toen was het tijd om te weten wie de winnares was.

“De winnares van de competitie is Janine uit Wassenaar.” Lila probeerde niet te huilen en keek verdrietig naar haar poesje. Het poesje glimlachte en toen herinnerde Lila wat ze had gezegd. Ze hield de ketting stevig vast en sprak:

“Ik wens dat Inge en Anneke snel wat geld kunnen verdienen.”

Daarna keek Lila om zich heen. Waar waren haar zussen?

Toen zag ze haar zussen bij de koning. Inge gaf hem brood en hij gaf Inge geld.

“Ik heb enkele koninklijke bakkers nodig.” Inge en Anneke knikte en Lila wist toen dat alles oké zou zijn. En ze leefde nog lang en gelukkig.

Nils van der Does - 12 jaar

Levende boeken

Er was eens een bibliotheek in Wassenaar die erg leuke boeken had. Iedereen kwam er graag, behalve Johan. Johan is een verlegen jongen en hij woont vlakbij de bieb. Johan vindt het daar erg griezelig. Hij had er een keer een nachtmerrie over gehad. Hij droomde dat alle boeken gingen leven, daarom komt Johan er niet graag.

Op een dag ging Johan naar boven: Huiswerk maken, hij had er een hekel aan. Vooral rekenen, daar had hij een 5 voor op zijn rapport!

De moeder van Johan, Marieke, vroeg op een dag: "Johan, wil je voor mij eventjes naar de bieb gaan?"

Johan schrok: "Wilde zijn moeder dat hij naar de bieb zou gaan?"

Dat zou hij nooit willen doen.

"Johans moeder weet niet van die nachtmerrie en hij gaat het er nooit vertellen ook! Johan schaamt zich vaak voor zijn moeder, op school doet ze altijd heel tuttig met Johan.

"Johan, wil je het nou?" "Eeeeuuh, nee hoor mam, het hoeft niet." "Oke, dan doe ik het zelf wel egoïst."

Een maand later had Johan zijn spreekbeurt. De meester had tegen Johan gezegd dat hij sowieso één boek moest gebruiken voor zijn spreekbeurt.

Johan schrok ervan en hij zat de hele dag met pijn in zijn maag.

Wat moest hij doen? Hij besloot maar te gaan, want dat moest van de meester. Toen Johan voor de deur stond, zei hij tegen zichzelf: "Kom op Johan, je kunt het!" De deur ging open en hij werd heel hartelijk ontvangen (net als in het echt). De vrouw vroeg: "Wat heb je nodig?"

Johan antwoordde en de vrouw zei dat hij helemaal rechtdoor de bibliotheek moest en dan linksaf. Toen hij er was, vond hij een paar Boeken, maar wat er toen gebeurde was ongelofelijk!

Alle boeken gingen VLIEGEN! Johan kon zijn ogen niet geloven.

Hij schrok zich rot, hij rende zo snel mogelijk weg, maar de boeken waren sneller, veel sneller.

Ze paktten Johan en namen hem mee naar een geheime plek die hij nog nooit gezien had.

Alle boeken zeiden: “LEES MIJ, LEES MIJ.” Johan antwoordde keihard: “NEE!” En alle boeken waren stil. Voortuit dan maar, één boek dan. Hij koos Beestenboel, het boekje dat vorig jaar is gemaakt door de winnaars van de verhalenwedstrijd. Hij had het uit en hij vond het geweldig. Johan besloot alle boeken te gaan lezen. Uiteindelijk was hij klaar. Hij vertelde aan iedereen het verhaal en ze geloofde hem nog ook!!! Sindsdien is Bibliotheek Wassenaar een toeristische plek. Mensen uit Tokio wilden het zelfs zien! Iedereen was blij en iedereen leefde nog hééééééél lang en gelukkig.

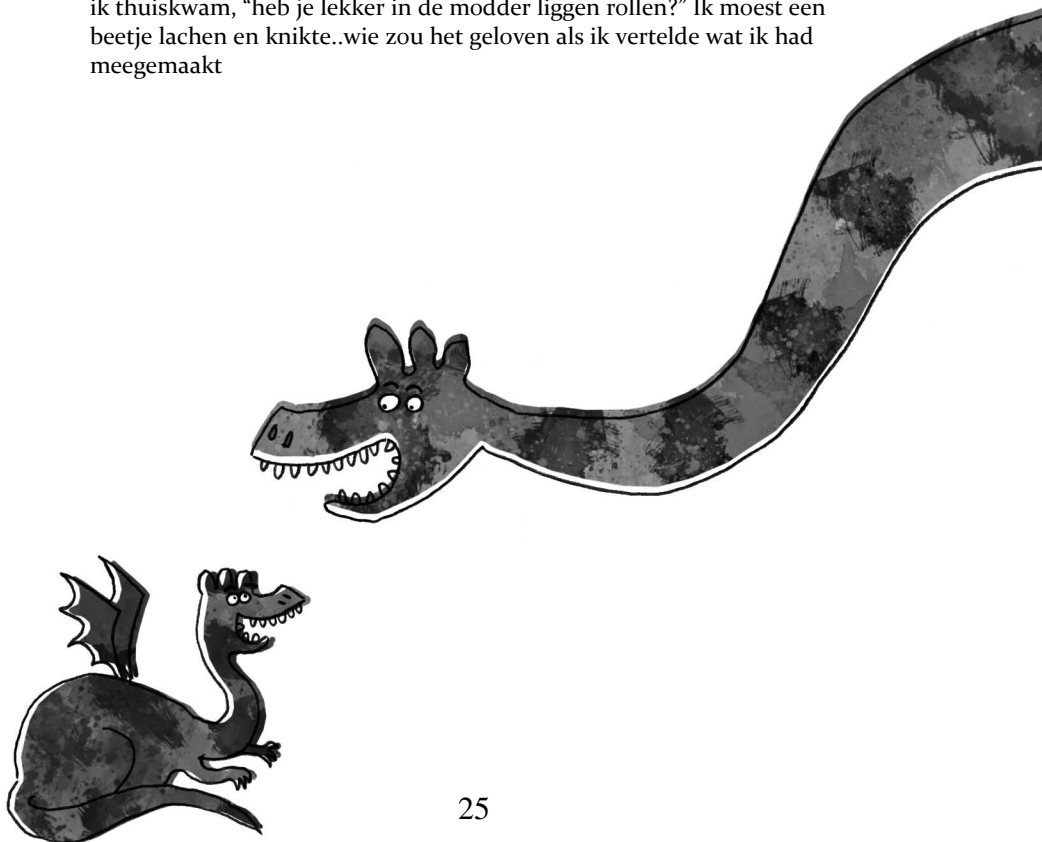
Het babydraakje

Er was eens een jongen die heette Sven. En zijn verhaal gaat zo...: Het was een heldere nacht, ik liep over straat terug naar huis. Ik had al een heel eind gelopen. In het park stond een bankje en ik dacht: "Effe uitrusten, ik heb al zo lang gelopen!" Toen ik even zat viel ik in slaap. Even later hoorde ik gesnuf. Ik deed mijn ogen open en daar zat....een babydraakje! Omdat het zo'n klein draakje was schrok ik er eigenlijk niet eens van. Wel vreemd, zoiets kom je toch niet iedere dag tegen. Ik keek op mijn horloge:"Neeeee, zo laat al? Maar dat draakje dan, wat moet ik daar mee"? Even dacht ik na..."Ik neem hem wel mee"! Samen met het draakje liep ik terug naar huis. Thuis gekomen, keek ik door het raam. Mijn ouders zaten in de kamer. Er zat maar één ding op...via de regenpijp klom ik naar mijn kamer. Zo, we zijn binnen....waar zal ik jou verstoppen? Onder mijn bed, tussen wat kleren? Of nee, wacht... hier heb ik nog een doosje met rommel. Die rommel kan wel weg en dan heb jij een eigen plekje. Nu nog even snel m'n pyjama en mijn tanden doen, dan ben ik zo terug.

Ineens hoorde ik voetstappen op de trap. Ik rende naar m'n kamer, deed het licht uit en kroop onder de dekens. De deurklink ging langzaam omlaag, het was mijn moeder. Ze gaf een kus en ging weer weg. Ik pakte draakje en zei: "Jij bent echt Cool". En vroeg mezelf af:" Waar kom jij eigenlijk vandaan? Ik denk dat ik morgen weer bij het bankje in het park ga kijken of er meer draakjes zijn. Nu ga ik slapen". Het draakje zette ik terug in de doos onder mijn bed. Toen ik de volgende dag wakker werd, was draakje uit de doos verdwenen. Ik zocht het hele huis door. Als laatste kwam ik in de keuken en daar zat draakje in de keukenkast. Logisch, want daar is eten! Wat eet een draakje eigenlijk het liefst? Zo te zien....alles!! "Hé stop, dat is mijn ochtendeten"! Ik pakte draakje op en nam hem mee terug naar mijn kamer. Ik kleedde mij aan, waste en poetste en ging met draakje terug naar het park. Ik wachtte en wachtte en wachtte, maar er was niets te zien. Uiteindelijk dacht ik:"Nou, dan ga ik maar weer terug naar huis." Het pad van het park was modderig, maar ik moest er doorheen. Draakje hield zich, onder mijn jas, stevig aan mij vast. De modder werd steeds dieper en dieper, uiteindelijk zakte ik zover weg dat ik geen adem meer kreeg. Mijn hart klopte sneller en sneller, totdat.....boem...ik was beland in een donkere, stoffige ruimte.

Draakje moest kuchen en er kwam een beetje rook uit zijn neus. Ik hoorde een borrelend geluid, toen liet draakje een boer en een vlammetje kwam uit zijn mond. Even kon ik de ruimte goed bekijken en zag dat er een gang was. Ik voelde aan de muur welke kant we op moesten. Aan het einde van de gang zag ik een lichtpuntje. Met draakje nog in mijn jas, rende ik hard naar het licht. Het licht werd steeds duidelijker. Op een gegeven moment zag ik een grote draak hij was blauw met rood echt super cool. Met nog wel 100 andere draken. Draakje gaf me een lik en spuwde vuur richting de grote blauw/rode draak. Het werd me snel duidelijk dat draakje zijn ouders had gevonden. De blauw/rode draak tilde mij op zijn hoofd en bracht me naar de plek waar ik naar beneden was gevallen. Hij duwde me omhoog en voor ik het wist...stond ik weer in het park. "Zo zo", zei m'n moeder toen ik thuiskwam, "heb je lekker in de modder liggen rollen?" Ik moest een beetje lachen en knikte...wie zou het geloven als ik vertelde wat ik had meegemaakt

Rosa-Lynn - 11 jaar

De snoepfabriek

Er was eens een meisje. Ze zat in groep 8. Ze had net de opdracht gekregen om een spreekbeurt te maken. Ze wilde meteen beginnen maar ze moest nog wel even nadenken over haar onderwerp. Dat wordt moeilijk.

Ik dacht goed na en nam een kauwompje omdat ik daar beter van kan nadenken... Toen wist ik het! Ze doet het over SNOEP! Het heerlijkste wat er bestaat! Ik vond het een goed en leuk idee omdat er een enorme, gigantische, coole, mooie, grote snoepfabriek bij ons in het dorp staat! De volgende dag na school ging ik er met mijn fiets naar toe. Met een vreselijk hard tempo! Ik had er zo ongelofelijk veel zin in! Ik belde aan en de grote rode poortdeuren gingen open. De vriendelijke meneer wilde me meteen rondleiden! Maar eerst mocht ik natuurlijk een zak snoep! Toen de rondleiding was begonnen had de meneer mij wel gewaarschuwd dat ik niet een andere kant op moest lopen want dan zou ik verdwalen en niet meer terug komen. Ik schrok ervan, maar ik wist dat ik dat gewoon niet ging doen. Vijf minuten later zag ik een luik, maar geen normaal luik. Een heel erg grote, met gouden en roze stralen eruit. Ik was erg nieuwsgierig en ik was erin gekropen. Ik kon het gewoon niet laten! Maar wat ik daar zag was niet te beschrijven, ik zag ik zag... een lolly-bos en snoepkersen in kersenbomen, abrikoosjes in abrikozenbomen, alles was van snoep. Er hingen apenkoppen in alle bomen! Het was echt geweldig om te zien. Ik kon wel gillen van blijdschap maar dat deed ik niet omdat ik bang was dat ze me in de fabriek zouden horen en heel boos op me zouden worden. Ik liep verder het lolly-bos in en ik hoorde een merkwaardig geluid, ik kon het niet plaatsen. Ik ging op het geluid af omdat ik weer erg nieuwsgierig was. Ik rende zo ongelofelijk snel! En toen ik er was, was ik echt sprakeloos... Het is een karamelrivier! En het gekke was, dat er een bootje klaarstond, alsof ze wisten dat ik kwam. Eén vraag bleef maar in mijn hoofd... haalt de snoepfabriek hier al dit snoep of was dit voor hen ook een verrassing? Ik stapte voorzichtig de boot in omdat ik bang was dat ik uitgleed en de woeste rivier in zou vallen. Ik zat erin en ging meteen een stukje varen. Het ging heel hard. Opeens rook ik een zoete geur. Het rook naar... kauwgom! ik ging een stukje verder en ik zag een kauwgombrug! Het zag er heel erg verleidelijk uit. En ik kon het niet laten om een stukje te proeven.

Ik nam een stukje en het smaakte echt heerlijk!! Alle smaken zaten er volgens mij in. In nam niet te veel omdat ik bang was dat de brug zal in storten. Ik ging over die lange brug maar ik kwam niet over de helft! Ik viel door een gat naar beneden, het leek wel of ik wel 10 minuten aan het zweven was..... Na 10 minuten kwam in iets heel blubberigs terecht. Het voelde echt als drap. Ik deed me ogen open, en ik zag dat ik in iets geels vast zat. Ik probeerde te bewegen. Dat lukte best. Ik probeerde naar boven te komen. Na een paar minuten was ik boven, en ik kon zien waar ik was beland. Ik lag in een enorm gelatine huis© ik begon erop te springen. Het sprong hoger dan een trampoline. Ook stond er een grote duikplank. Ik had daar wel zin in. Ik klom op de treden van de duikplank en ik stond erop. Ik probeerde hard te veren zodat ik extra diep de gelatine in viel. 1..2..3.. en hup ik viel zo de gelatine in. Maar toen ik me ogen open deed was het wel erg vreemd. Ik zat rechtop in me bed. Dat was raar!

Madelief van den Ende - 11 jaar

De invaljuf

Ik sta op uit mijn bed en denk yes, het is weer maandag en ik ga weer naar school.
Ik kom op school en ga naar mijn vrienden. Toen ik daar aankwam zei iedereen dat we een inval hadden, een juffrouw. Toen ging de bel ...tringgggg... We liepen naar binnen en ik zag de inval.
En wat me opviel was dat er een grote pukkel met een paar zwarte haren op haar kin zat.
Ik deed mijn jas uit en pakte mijn agenda en liep de klas in.
Er stond een heel programma met lessen die wij nooit doen.
We begonnen met een uur lezen in ons bieboek dat wij normaal maar een kwartiertje doen.
Daarna even in de kring om de juf te leren kennen.
Daarna gingen we naar buiten, de juf was bijna de eerste die buiten was.
Ik vond de juf een beetje vaag, dus ik verstopte mij in de wc en wachtte tot iedereen buiten was. Toen iedereen buiten was, ging ik weer naar de klas en bekeek de laatjes van de juf.
Toen kwam de juf opeens naar binnen en ik verstopte mij snel onder de tafel.
Gelukkig liep ze door naar de andere groep.
Dus ik keek verder en zie opeens een boek in het onderste laatje liggen.
Ik pak het en kijk wat erin staat, er staan allemaal rare teksten.
Ik besluit het terug te leggen en naar buiten te gaan, alleen de groep kwam al naar binnen en ik propte me tussen de groep zodat het net leek of ik buiten was geweest.
Ik deed mijn jas weer uit en liep de klas in.
We gingen nog een spelletje doen en toen was het al weer 3 uur.
Ik dacht dat ik misschien wel achter de juf aan kon fietsen en deed dat dan ook.
We fietsten langs mijn huis en daarna langs de flats.
Toen kwamen we bij een huis vlakbij de struiken, een hele aparte plek tegen de bosrand aan.
Ik keek bij het raam en hoorde haar zeggen dat ze onze school wilde vernielen en ze wilde koningin worden. Ik wilde eerst aanbellen maar toen dacht dat ik maar beter naar huis kon gaan en het aan mijn ouders zou vertellen.

Toen we gingen eten zei ik tegen mijn ouders dat we een inval juf hadden en dat ik in de laatjes keek omdat ik het niet vertrouwde. En vooral dat ik wist wat ze had gezegd.

Mijn ouders zeiden tegen mij dat ze naar de directeur gingen en dat ze zouden zorgen voor een andere inval.

De volgende ochtend gingen ze mee naar school en we hadden dezelfde inval (zwaar irritant.)

Dus mijn ouders gingen naar de directeur. Een heel verhaal en ik moest dus de plek waar ze woonde laten zien. Dus na schooltijd liet ik het zien en ik moest aanbellen.

Ik vond dat best wel eng want misschien wilde ze me iets aan doen.

Maar oké, ik ging en belde aan. Ze deed open en ik vroeg of ze het huiswerk nog een keer wilde uitleggen en dat wilde ze, maar ik moest wel binnenkomen.

Ik was na een uur nog niet buiten en mijn ouders belden ook aan. Ze kwamen een kopje thee drinken.

Ik zat in de kelder. Omdat dat een rustige plek was volgens haar.

Maar dat was het helemaal niet, het was er zelfs heel vochtig en vies.

Toen kwam ik naar boven, ik zei dat ik naar huis ging en dat was goed.

Mijn ouders gingen ook weg. Toen we thuis waren, belden we de politie.

En die ging ernaar toe.

Ze namen haar mee en wij kregen de leukste inval meester van de hele wereld.

En die oude inval die ging terug met Sneeuwvitje naar Toverland.

Krista Grundeken - 14 jaar

Prinses Doortje van Duinrell

Er was eens een klein meisje die Doortje heette....

Haar familie was net verhuisd naar Wassenaar voor haar vaders nieuwe baan. Hij werkt bij het 200 jaar oude notariskantoor van Geurts en Partners op het Molenplein.

Doortje was niet blij, want ze miste haar oude huis, leuke school en beste vriendinnen.

Ze zei tegen haar moeder 'ik wil niet naar een nieuwe school, want ik ben bang dat niemand mij aardig vindt.'

Maar haar moeder zei, 'maak je niet druk schatje, je maakt vast heel veel vriendinnetjes op school.'

De buurvrouw vertelde Doortjes moeder over een leuk boek dat *Het Groot Wassenaars Sprookjes Boek* heette.

Het is een leuke manier om kennis te maken met Wassenaar!

De volgende ochtend gingen Doortje en haar moeder naar boekenwinkel De Kler aan de Langstraat om het sprookjesboek te kopen.

Ze maakten het direct open en haar moeder begon te lezen; 'Ieder kind dat alles in dit boek leest en alles precies uitvoert, mag op het eind een leuke en magische verassing verwachten!' 'Oh mama, laten we snel beginnen, want misschien word ik op het eind een prinses!'

Dat was altijd Doortjes grootste wens.

Een prinses is mooi en woont in een kasteel! 'Ik wou dat ik een prinses was, want iedereen wil een prinses als vriendin.' 'Welk meisje wilde dat nou niet, dacht Doortje, 'dan word ik vast erg populair op school!'

En zo begonnen ze met de eerste opdracht...

Ga naar de Pauw en zoek een grote leeuw en klim op z'n rug. Doortje vond het raar, want leeuwen zijn een beetje eng, maar ze wilde zo graag een prinses worden. Ze keek even rond en zag toen de twee grote leeuwen. Doortje begon te lachen, want de leeuwen waren niet echt, maar van marmer. Ze klom omhoog en zei de woorden die in het boek stonden;

*Lieve grote leeuw
ik heb een grote wens
ik hoorde dat er in Wassenaar
geluk is voor ieder mens!*

‘Het werkt helemaal niet! Ik voel me niet anders!’ ‘Rustig schat, wij zijn nog lang niet klaar. ‘ Ze keken even rond bij het brandweermuseum, de rozentuin en een vrouw die in de vijver stond (maar ze was ook niet echt net als de leeuwen).

Voor de volgende opdracht gingen Doortje en haar moeder naar Meijendel. Zoek bij het restaurant een boom met kabouters. Loop drie rondjes om de boom en zeg;

*Lieve kleine kabouters
ik heb een grote wens
ik hoorde dat er in Wassenaar
geluk is voor ieder mens!*

‘Het werkt helemaal niet! Ik voel me weer niet anders!’ ‘Doortje, Doortje, toch. Zullen wij maar een lekkere pannenkoek gaan eten?’

Bij Meijendel waren er paarden en nog een klein bezoekerscentrum over duinwater. ‘Wassenaar was toch wel mooi,’ dacht Doortje. Daarna reden ze samen door mooie straten vol met hoge bomen en veel gigantische villa’s. Doortje keek haar ogen uit.

En steeds opnieuw voerde Doortje de opdrachten uit van *Het Groot Wassenaars Sprookjes Boek*: op de Wassenaarse Slag, bij een speeltuin bij de Klip en bij een mooie oude waterpomp in het dorp. Allemaal zonder magisch resultaat.

Toen moesten ze naar de bibliotheek en visjes in een groene tent zoeken. Achterin de bibliotheek vonden ze wat tentjes. Ze ging in het groene tentje staan en zei;

*Lieve Visjes in de tank
ik heb een grote wens
ik hoorde dat er in Wassenaar
geluk is voor ieder mens!*

‘Weer niets!’ Nu was Doortje erg moe en gefrustreerd. ‘We zijn bijna klaar, nog één opdracht,’ zei haar moeder. ‘Loop de bibliotheek uit, ongeveer 50 stapjes rechtdoor en zoek iets kouds met veel kleuren.’ ‘1,2,3.....32.....48,49,50!’ Daar stond ze voor Luciano’s IJssalon ‘Kijk,’ zei haar moeder, ‘koud met kleur, ijsjes! Hier is een bon achter in het boek voor een gratis ijsje. Dat is de magische verassing.’ Doortje was niet blij, ‘ik wilde zo graag een prinses zijn!’

Haar moeder bestelde toch een aardbeienbolletje en ineens hoorden ze veel lawaai! GEFELICITEERD! Mevrouw u bent de miljoenste klant! U wint gratis ijs voor een jaar en 100 kaartjes voor Duinrell! Doortje en haar moeder konden het niet geloven! ‘Dat is wel een beetje magisch Doortje!’ ‘Ja het is leuk, maar ik ben nog steeds geen prinses!’

Tijdens de zomervakantie ging Doortje bijna elke dag naar Duinrell, soms met haar moeder, soms met haar vader en soms allemaal samen op een zondagmiddag! Doortjes favoriete attracties waren de minitrein, de mooie oude carrousel, de Aqua Swing en soms vond ze het gewoon leuk om in de speeltuin met de hele hoge glijbaan te spelen. Doortje ging zo vaak naar Duinrell dat het personeel haar prinses begon te noemen. ‘Hier komt prinses Doortje’ of ‘hier hebben we ons prinsesje weer.’ Doortje vond alle aandacht leuk en als mensen dat hoorden en keken, vond ze het nog beter. ‘Misschien denken mensen dat ik een echte prinses ben.’ Het was net een beetje alsof het sprookjesboek had gewerkt!

De zomervakantie ging te snel voorbij en Doortje arriveerde op school met haar moeder. Ze was nerveus en hoopte dat de kinderen haar aardig zouden vinden. Doortje stond voor haar nieuwe klas en de juf zei, ‘we hebben een nieuwe leerling en ze heet...’ ‘Ik weet haar naam juf, ze heet prinses Doortje van Duinrell! Ik heb haar daar tijdens de zomervakantie gezien.’ Doortje kon het bijna niet geloven! Alle kinderen keken haar aan met grote ogen en open monden! ‘Ze denken dat ik een echte prinses ben.

Ik word zeker erg populair!' Maar toen zei de juf ineens ,'nee Kees, ze heet alleen Doortje, zij is geen prinses.' Doortje voelde zich niet lekker, 'waarom had de juf alles verpest?'

Later in de pauze kwamen alle kinderen toch naar Doortje toe en vroegen haar om mee te spelen. Iedereen was aardig en Doortje maakte veel beste vriendinnen, niet omdat ze een prinses was, maar omdat ze een gewoon, aardig meisje was.

Of je gelooft in sprookjes of niet, een ding is zeker, Doortje leefde voor altijd lang en gelukkig in Wassenaar!

*Lief Groot Sprookjes Boek
Doortje had een grote wens
en gelukkig is er altijd in Wassenaar
geluk voor ieder mens!*

Het beestachtige geheim

Er was eens een meisje dat in Wassenaar woonde. Het was een gewone dag. Toen ze wakker werd keek ze op haar wekker. 8 uur. Ze moest er maar eens uit gaan. Toen ze beneden kwam waren haar ouders er al. Opeens kwam Vlekkie haar hondje aangerend en hij sprong tegen mij op. Ik zei: "hoi Vlekkie!

Wat ben je blij vandaag." Toen zei mijn moeder dat ik mocht ontbijten. Dat deed ik toen maar want ik had trek.

Op de tafel stonden allemaal lekkere dingen: Gekookte eitjes, broodjes, jus d' orange, croissantjes en nog veel meer. Toen ik klaar was kleepte ik mij aan. Daarna ging ik weer naar beneden. Ik pakte de riem van Vlekkie en klikte de riem aan zijn halsband. Ik ging naar de schuur om mijn fiets te pakken.

Toen stond er opeens een een kabouter voor mij. Ik schrok mij een ongeluk en ik zette een stap achteruit. Toen zei die kabouter: "Je hoeft niet bang te zijn hoor, ik wil je alleen iets geven." Ik kneept mijzelf, maar het was geen droom. "Je moet naar de duinen gaan en je hond daar uit laten." zei hij nog.. en toen was hij opeens weg, maar er lag nog wel een sleutel. Ik deed maar wat de kabouter had gezegd en ik ging met Vlekkie naar de duinen. Toen we er waren liep ik met Vlekkie op het pad. Toen we een stukje hadden gelopen hoorde ik opeens muziek. Ik volgde het geluid maar toen was het ineens gestopt. Toen zag ik de kabouter weer en die zei: "Ga op zoek naar een houten deurtje en gebruik de sleutel." Toen was hij weer weg. Ik keek achter planten en onder zand maar nergens een deurtje te bekennen. Toen zag ik in de verte licht branden. Ik ging er op af. Toen ik bij het licht aankwam ging het uit. Toen verscheen de kabouter weer en die zei: " Nog een paar stappen en je bent er." Toen was hij weg. Een paar is twee dacht ik in mijzelf, dus nog twee stappen. Ik maakte twee grote stappen. Toen zag ik een klein deurtje met daarin een groot sleutelgat, waar de sleutel precies in paste. Ik haalde de sleutel uit mijn zak en deed hem in het slot. Ik draaide hem rond tot dat ik klik hoorde. Ik deed de deur open en ik zag een fel licht. Ik stapte naar binnen en opeens praatte Vlekkie tegen mij. Ik schrok maar Vlekkie praatte gewoon door en toen rende hij verder. Ik liep maar achter hem aan en toen zag ik opeens een hele grote speeltuin met allemaal dieren, die daar speelden. Ik keek mijn ogen uit.

Ik zag een olifant, een tijger een aap, een giraf, een kat en nog veel meer dieren. Ik liep naar de olifant die op de schommel zat en zei: "Hallo, hoe heet jij?". Toen gaf hij als antwoord: "Ik heet Olaf de olifant, wil je ook schommelen?" "Okè" zei ik toen maar. Ik ging op de schommel zitten en ging schommelen. Heen en weer, heen en weer. Toen ik geen zin meer had, ging ik naar de glijbaan, waar de kat aan het spelen was. Ik zei: "Hallo, hoe heet jij?" Toen zei de kat: "Hoi, ik heet Kitty de Kat, wil je ook glijden?" "Okè", zei ik toen maar en ik ging glijden. Trapje op en glijden, trapje op en glijden. Toen kwam ik er achter dat ik Vlekkie kwijt was! Ik gilte en toen zei Kitty de kat: "Wat is er?" "Vlekkie, mijn hond is weg!" zei ik. En ik begon te zoeken. Iedereen hielp mee: Olie, Kitty, tijger, aap en giraf. Uiteindelijk kwam Vlekkie gewoon alsof er niks aan de hand was aangelopen. Ik rende naar hem toe en knuffelde hem. Toen zei hij: "Waarom knuffel je mij?" Ik antwoordde: "Ik was je kwijt, maar nu heb ik heb je gevonden!" Toen keek ik op mijn horloge. Ik schrok. Het was al laat en ik moest over 10 minuten thuis zijn. Ik zei mijn vrienden gedag en ging naar huis. Thuis aangekomen vroeg mijn moeder: "Heb je het leuk gehad?" "Ja hoor" zei ik. Toen gingen we eten en daarna naar bed. En ik hoopte dat ik morgen weer een kabouter zou tegen komen.

Tiffany's sprookjes boek

Gespannen stond ik voor de klas, nu ging het dus echt gebeuren! Waarom moest ik nu zo nodig als eerst mijn verhaal voorlezen. "Tiffany, je kan beginnen met je zelfgeschreven verhaal opdracht voor te lezen, veel succes", zei mevrouw Wichels van achterin de klas, nadat ze groep 2hR tot stilte had gebracht. Ik haalde diep adem en begon mijn verhaal; "Hallo iedereen, ik heb zelf een verhaal geschreven dat jullie helpt herinneren aan de oude maar mooie sprookjes...." "Rot lekker op met je kinderverhaaltjes", joelde Stef door de klas. Er volgde nog wat gegniffel en de boze stem van Wichels. "Houd op jij!" beet ze hem toe. "Ga maar veder met je verhaal" knikte ze me bemoedigend toe. Met een chagrijnig gezicht draaide Stef zich om, en ik vervolgde mijn verhaal. "Dit verhaal is niet helemaal zoals de normale sprookjes zijn, dit is aangepast met een Wassenaars tintje. Laat ik maar beginnen met voorlezen".

Met een wazige blik werd ik wakker, waar ben ik toch? Na een paar keer goed om me heen te hebben gekeken drong het beeld langzaam tot me door. "Oja dit is het skateparkje, maar wat doe ik hier in hemelsnaam?" vroeg ik me hardop af. Ik stond op en keek naar mijn kleding. Ook dat nog! Een afschuwelijke bloemen jurk met nerd schoentjes! Kan deze dag nog erger worden? Beschaamd liep ik de weg over, om me heen kijkend of ik niemand zag die ik kende. Die zou me keihard in mijn gezicht uitlachen. Maar vreemd genoeg liepen er meer mensen met zo'n jurk in de ronte. Na twee minuten lopen kwam ik bij het haventje op de Oostdorperweg aan, waar ik een meisje zag huilen. Twijfelend liep ik naar der toe en vroeg: "Wat is er aan de hand meisje?" Het klonk te suf voor woorden maar toch keek ze me aan. Met grote betraande ogen en een snik in haar stem sprak ze: "Ik was hier met mijn gouden bal aan het spelen toen hij in het water viel. Ik heb hem van mijn vader gekregen en hij zal vast heel boos worden!" "O dat is vervelend, ik zal kijken wat ik voor je kan doen om..." "Vrees niet geliefd meisje", riep plotseling een andere stem door me heen. "Ik haal je bal wel terug". Plons!!!! Het meisje en ik keken verstrikt naar de plaats waar zojuist iets in het water was gesprongen. 1 Minuut later sprong er een kikker aan de kant van het water, met de gouden bal in zijn bek geklemd. "O dank je, dank je!", riep het meisje blij en ze pakte haar bal. "Maare ik krijg nu wel een kus van je hé", zei de kikker triomfantelijk.

Het meisje keek naar haar bal, stond op en rende als een gek weg van de kikker, die jammer genoeg toch achter haar aan ging. Nog steeds verbaasd over wat ik net had gezien vervolgde ik mijn weg. Niet veel later zag ik zeven kleine mannetjes huilen op de rand van de stoep. "Wat is er aan de hand" vroeg ik aan de één van de mannetjes. "Onze geliefde sneeuwwitje is dood!" riep hij uit. "O nou ga dan naar de kruivat in het dorp en koop daar een hoest drankje voor haar, dat zal haar goed doen". "Oké als dat helpt doen we dat. Maar dan nog één vraagje, kan jij tegen sloomy zeggen wat hij moet doen om zich niet meer te vervelen! Alle andere en ik worden er echt gestoord van!!!! "Ja hoor", zei ik lachend en liep naar het enige mannetje die niet bezig was de kist op te pakken. "Zeg Sloompy ga jij anders even naar de bibliotheek en leen daar een boek, dan verveel je je ook niet meer". "Jaah, dat is een goed idee", riep hij uit, en sjokte achter de rest van de mannen aan, die ondertussen al bijna de straat uit waren. Nog net voordat Sloompy de hoek om liep, zwaaide die nog even naar me en ik zwaaide natuurlijk terug. "Eigenlijk is deze wereld zo slecht nog niet", zei ik hardop tegen mezelf. "Ik kom steeds leukere sprookjes figuren tegen. Wie zou ik dit keer tegen komen? Prinses Fiona, Doornroosje of Assepoester? Of....." Als een stand beeld bleef ik plots staan. "Oh nee....", piepte ik, "dit kan toch niet waar zijn?" Terwijl ik lijkleek het super grote gevaarte in me op nam kwam het steeds dichterbij. Het was zo reusachtig! Zijn poot haalde uit en.....

TRINGGGGGGGGGG klonk de schoolbel door het lokaal. Ik sloeg mijn schriftje dicht en keek de klas rond. "NEEEEEEE ga veder met je verhaal!" riep de hele klas in koor. "Het is net zo spannend!" Met een grijns keek ik de klas rond, zelfs Stef leek overstuur omdat het verhaal stopte. "Morgen gaan we verder met het verhaal' zei mevrouw Wichels in de klas. "En Tiffany, een fantastisch sprookjes verhaal, je had de hele klas in je macht!", zei ze lachend, "ik kan echt niet wachten tot morgen." Herhaalde Annelies somber. "Weet je Annelies", zei ik, "let maar eens op de dingen die je om je heen ziet, misschien, heel misschien zit er ergens in een klein hoekje wel een verhalenverteller, te wachten om jullie het mooie verhaal te laten horen, dat wij een mooi Wassenaars sprookje noemen!"

Einde

De magische vogel

Op een dag vloog er een rare vogel naar Wassenaar. Het was geen gewone vogel, hij was magisch, als hij langs vloog bracht hij geluk. Op een dag was de vogel ziek en er kwam ruzie in Wassenaar.

Ze kregen oorlog en het was zo erg dat ze dachten dat het nooit zou ophouden. Maar een meisje, Roos, geloofde dat het zou ophouden. Het meisje dacht na: "De vogel was toch in Wassenaar?"

Ze werd bang en ze wist dat er iets ergs aan de hand was met de vogel, dus ze pakte alles wat ze mee kon nemen en ging op zoek naar de vogel. Twee dagen later had ze de vogel echter nog steeds niet gevonden, ze had honger en was moe. Een uur later kwam ze bij een huisje en ze belde aan en een oude vrouw deed open.

De vrouw vroeg: "Wie is daar?" "Hallo, mevrouw ik ben Roos," zei ze bang.

"Hallo, ik ben Doortje. Wat zie je er verhongerd uit. Heb je honger?" vroeg ze.

"Ja, mevrouw ik heb honger en ik ben ook een beetje moe.

"Och, kindje toch kom verder, dan zal ik wat lekkers maken ga maar alvast zitten."

"Dank u mevrouw, dat is heel aardig van u."

"Maar ik heb een vraag: wat doe je eigenlijk zo alleen in dit bos hier."

"Ik ben op zoek naar de magische vogel, want er is oorlog in Wassenaar en de magische vogel komt maar niet, en ik had hem voor het laatst nog in een boom zien zitten, dus ik ben hem aan het zoeken."

"Zo kindje, dan heb je nog een lange reis voor de boeg, zal ik je dan nog wat lekkers mee geven voor onderweg?"

"Als dat kan, dan zou ik dat heel aardig vinden."

"Nou hier, eet je pannenkoeken maar gauw op en dan kan je een nachtje hier blijven meisje."

"Dank u wel mevrouw, maar noem me maar gewoon Roos."

"Oké, maar ga maar gauw naar bed, want morgen wordt het een lange dag voor jou en als er iets is, kom dan maar naar mij, oké?"

"Ja, mevrouw Doortje dat zal ik doen ik ga nu lekker slapen, welterusten." "Welteruste, Roos."

De volgende ochtend.

Het wordt weer een mooie dag zag mevrouw Doortje terwijl ze brood aan het klaar maken was.

Op dat zelfde moment kwam Roos binnen en zij zei: “Goedemorgen mevrouw Doortje.”

“Goedemorgen. Roos ga maar zitten hoor. De broodjes zitten in de oven ze zijn bijna klaar.”

“Lekker mevrouw Doortje, maar ik heb een vraag, zit u hier altijd hier helemaal alleen?”

“Ja, Roos ik ben heel blij dat jij er bent, de broodjes zijn klaar, ze zijn nog heet dus pas op.

“Mm lekkere broodjes, o is het al zo laat, ik moet gaan, sorry, ik komt u opzoeken als ik de vogel heb gevonden, oké?”

“Ja, dat is goed en ga maar gauw, anders vind je de vogel nooit op tijd, dus ga maar vlug.”

Een uur later zag ze vervaagde gouden veren op de grond, dat was dus geen goed teken, ze volgde het pad.

Na vijf minuten rennen, vond ze de vogel, hij zag er niet goed uit en gaf hem wat water.

Nadat ze een beetje water had gegeven, wikkelde ze de vogel in haar sjaal en rende naar het huisje van mevrouw Doortje.

Toen ze eindelijk aan kwam, klopte ze op de deur en er werd gelijk open gedaan en mevrouw Doortje zei: “O jee, dat zie er niet goed uit, kom maar gauw naar binnen.”

Mevrouw Doortje liep naar de keuken en kwam gelijk weer terug met een bepaald drankje en dat gaf ze aan de vogel.

De vogelveren werden weer goud en de vogel begon te tjilpen Roos was blij en zij zei tegen mevrouw Doortje “Dank u wel, ik wil als dank u mee nemen naar ons dorpje en dan krijgt u een huisje en dan kom ik elke dag langs.”

“Dankjewel Roos, ik ga mee maar zeg eerst dat de vogel vrede moet brengen naar Wassenaar, anders zijn we te laat.

Ja, dat is een goed idee, en zo gezegd zo gedaan, de vogel bracht vrede en mevrouw Doortje kwam in het dorp wonen en ze leefden nog lang en gelukkig.

De magische bloem

Er groeide een mooie bloem in Wassenaar, het was een magische bloem. Als je een speciaal liedje zong, kreeg je alleen maar geluk en geluk. Ergens ligt er een boek en daar staat het liedje in. Maar er was wel iets ergs aan die bloem! Want als je het liedje verkeerd zong, dan werd er een vloek over je heen gegoten. Het is geen kleine vloek maar een grote vloek. Je vind niks meer belangrijk, alleen die bloem vind je nog belangrijk. Maar wat je niet meer belangrijk vind is... Je allerbeste vriend en je ouders. Dus is het wel handig om het liedje goed te zingen. Er was een koning die heette Jerry en een andere koning die heette Perry. Ze waren vrienden zoals hele goeie vrienden. Totdat ze een magisch boek in hun bibliotheek hadden gevonden. Er stonden allemaal magische dingen in. En ook die bloem. Ze leesten alles over die bloem behalve de waarschuwing. Want dat waren kleine letters, dus ze dachten dat het niet belangrijk was. Ze wilden allebei de bloem hebben, dus dachten ze: we zoeken die bloem en als we die bloem dan hebben, dan gaan we de bloem samen delen. Dus ze gingen op zoek en op zoek. En toen zagen ze waar ze al zo lang op wachtten.... De bloem! Ze zagen allebei de bloem! Ze plukten de bloem en gingen naar hun kasteel. Ze hadden een speciale vaas waar ze de bloem in konden zetten. Ze zongen het lied. Maar wat denk je? Ze zongen het lied verkeerd. Dus de vloek werd over ze heen gegoten. Ze wilden toen allebei de bloem hebben en ze kregen toen ruzie. Koning Perry probeerde de bloem te pakken maar dat lukte maar niet. Dus dacht Koning Perry: ik ga naar mijn eigen kasteel om te denken hoe ik die bloem krijg. Dus hij ging. Toen hij in zijn kasteel was, zag hij zijn ouders. Zijn ouders zongen: HAPPY BIRTHDAY TO YOU, HAPPY BIRTHDAY TO YOU, HAPPY BIRTHDAY, HAPPY BIRTHDAY, HAPPY BIRTHDAY TO YOU!!! Toen zei de koning Perry: 'Ben ik soms jarig of zo! Nou ja dat is niet boeiend, ga mijn kasteel uit! Ik wil alleen die magische bloem hebben! Die geeft alleen maar geluk en geluk en jullie geven geen geluk! De ouders schrokken want dat zou hun zoon nooit doen. Dus ze besloten om naar zijn allerbeste vriend van hun zoon te gaan. Ze zijn met de koets naar het kasteel van koning Jerry gegaan en belde aan. Koning Jerry deed open en vroeg waarom ze naar hem kwamen. Ze zeiden dat hun zoon superboos was en dat hij over een bloem had gepraat. Koning Jerry zei: 'Die bloem zegt u?

Die bloem is heel zeldzaam maar u krijgt hem niet, hij is van mij het is het belangrijkste van heeeeeeeel mijn leven!' En toen gooide hij zijn deur dicht. De ouders dachten 'oo nee! Het is bij hem ook zo!' Dus besloten ze naar zijn ouders te gaan. Ze stapten weer in de koets. Het duurde wel 1 week om daar te komen. Maar ze vonden het best want ze vonden hun zoon belangrijker dan die hele week in die koets te zitten.

EEN WEEK LATER. De ouders van koning Perry waren eindelijk bij de ouders en belden weer aan. De moeder van Jerry deed open. En zei 'hallo, kom binnen.' En de ouders van koning Perry gingen natuurlijk naar binnen maar wel heel erg gestrest. En zeiden heel snel 'ER IS IETS ERGS GEBEURD MET ONZE ZONEN!!' De moeder en vader van koning Jerry hadden per ongelijk zijn kopjes met thee laten vallen. En zeiden toen 'kom dan moeten we nu snel gaan, leg het maar uit in de koets!' Dus ze gingen. Toen ze in de koets zaten, legden de ouders van koning Jerry het uit. Ze gingen naar de dichtbijz bibliotheek om te zoeken naar het magische boek. Het duurde 5 dagen en een halve dag. Ze waren eindelijk bij de bibliotheek en vonden het boek, ze moesten een toverspreuk over ze heen gooien. Maar ze moesten wel een toverstaf hebben om het te toveren en ja hun toverstaven waren super oud, zo oud dat hun toverstaven kapot zijn gegaan. Dus ze gingen naar de toverstaven winkel, dat duurde 6 dagen, bijna 1 week. Maar ze wilden zo graag hun zonen weer beter hebben. En eindelijk... waren ze er!!!! Ze gingen naar binnen en kochten een mooie maar ook magische toverstaf. En reden gelijk weer naar de zonen toe. 1 week later..... Eindelijk, ze waren er. Ze gingen naar de deur en besloten te kloppen. Koning Jerry deed open en zei.... 'Wat is er nou!!!! Ik zei toch dat jullie niet belangrijk zijn, die bloem is belangrijker dan jullie sukkels!!!!!!' Ze zeiden de spreuk en hij werd weer normaal. De ouders hadden het uitgelegd en toen zei koning Jerry: en nu moeten we naar mijn supervriend koning Perry!!!! Ze gingen er naartoe en hadden weer de spreuk uitgesproken. Hij was weer beter en ze hadden de magische bloem weggegooid. En er is nooit meer een magische bloem in Wassenaar gevonden.

Roos en de Hortons

Er was eens een meisje. Haar naam was Roos. Roos was blind. Elke ochtend ging ze stapje voor stapje langs de muur naar beneden. Haar moeder had haar lievelingsontbijt gemaakt: Amerikaanse pannenkoeken. Dat was Roos haar lievelingsontbijt. Na dat ze ontbeten had, ging ze met de schoolbus naar school. Naar een speciale school voor blinde kinderen.

Roos had niet veel vrienden, want ze was niet zo goed in communiceren. Aan het einde van de dag ging ze weer naar huis. Meestal gaat ze naar haar kamer huiswerk maken. Maar dit keer ging ze naar de schuur. Want ze wou het geruzie van haar ouders niet horen. Maar op eens hoort ze iets achter de schuur lopen. Ze weet dat het geen mens is, maar iets anders. Want blinde mensen hebben vaak een extra goed gehoor. Roos dacht "Wat kan het anders zijn, een vos, nee, die zijn er niet in Wassenaar." Roos deed de deur voorzichtig open, ze hoorde het naar zich toe komen. Roos stak voorzichtig haar handen uit om te voelen wat het was. Het was klein en had iets puntigs op zijn hoofd en het had een baard. Ze wist het meteen: het is een kabouter. Roos dacht: "Kabouters bestaan toch niet." Toen vroeg Roos "Wie ben jij?" "Ik ben Theodoris, de kabouter." Roos vroeg "Bent u echt?" "Ja, ik ben echt, ik moest u van mijn baas halen, omdat jij de uitverkorene bent." "En wat moet ik dan doen?" vroeg Roos. "Jij moet naar de grot van de Hortons. " "Wat zijn Hortons?" "Wat zijn Hortons, dat zijn monsters met grote scherpe tanden en ze hebben vlijmscherpe nagels en ze eten alles!" "Maar wat moet ik daar dan doen?" "Jij moet onze kabouterdiamant terughalen." "Ja, maar ik kan niks zien." "Ja", maar de hortons vallen geen blinde mensen aan." "Waarom niet?" vroeg Roos. "Omdat Hortons zelf ook blind zijn, dus ze denken dat jij één van hen bent." "Oke, ik zal het doen," zei Roos onzeker. Ze ging met de kabouter mee naar de grot van de Hortons. Ze ging naar binnen en ging rennen, rennen, rennen. Ze was bij de kabouterdiamant. Op de één of andere manier kon Roos die diamant zien. Ze pakte de diamant en rende weer naar buiten en gaf de diamant aan de kabouter. Ze ging weer naar huis en leefde nog lang en gelukkig.

Laura Kornberg - 11 jaar

Het pretpark in de wolken

In het Hollandse dorpje Wassenaar woont Linda. Het was een zaterdagmiddag en Linda had niks te doen. Ze las een stom sprookjesboek waarin iemand kon vliegen. Zij vond het stom omdat 'zij' niet kan vliegen. Waarom zou iemand iets schrijven dat helemaal niet kan?! Er ging een rilling door Linda heen. Zou ze eigenlijk kunnen vliegen? Ze keek naar het raam. Ze zag in een verbeelding dat ze vloog. Snel schudde ze de gedachten weg. Nee, dat kan helemaal niet. Geen mens kan vliegen als een vogel. Maar het leek haar wel leuk. Zou ze het proberen? Ze liep naar het raamkozijn dat wijd open stond. Linda klom er op. Ze had 2 keuzes:¹ Uit het raamkozijn springen misschien vliegen of gewond raken. ² Dit plan vergeten en voor de buis gaan hangen. "Doe het niet!" zei een kleine zichzelf. "Doe het wel!" zei een andere zichzelf met een zware stem. Linda duwde zichzelf met een piepstem opzij. "Ik doe het!", fluisterde ze. Ze ademde eerst diep in, deed haar ogen dicht. En liet zich vallen. Ze dacht even dat ze dood was, maar toen ze haar ogen open deed... was ze in de lucht aan het vliegen! Ze kon het niet geloven. "Yes!" schreeuwde ze door de hele buurt. "Zie je" zei haar zware stem. Linda luisterde niet. Ze was zo enthousiast! Ze vloog hoger en hoger, ze kon de Wassenaarse kerk niet meer zien. Tot ze bij de wolken kwam. Het was er kaal alleen maar wit. Ze dacht: "Zal ik het er eens opvrolijken?" Ze dacht aan een huis maar toen werd het een pretpark! En ze zou het de Wolken Duinrell noemen. Ze begon met een reuzenrad die was best moeilijk, daarna een achtbaan die was moeilijker. Ze heeft ook een snackbar, souvenirwinkel en nog een paar andere attracties gemaakt. "Nu hebben de vogels ook pret bij de wolken Duinrell", hijgt ze. Lina heeft zelf ook in het pretpark gespeeld.

Opeens ontdekte ze een gat in de wolken, ze keek er doorheen. Ze zag heel Wassenaar! De Dorpskerk, de Wassenaarse slag en nog veel meer! Had ze maar een verrekijker dan zou ze haar huis zien zitten. En als die verrekijker scherp genoeg was zou ze dat stomme boek op het raamkozijn zien zitten.

Het werd later en later en Linda begon zicht steeds meer te vervelen. Ze had van dat gat een raam voor een huis gemaakt.

Er was geen wolkje meer zonder versiering. Opeens hoorde ze gedonder. Ze dacht dat het haar maag was, maar nee. Het was veel harder. Ze keek naar de wolken. Ze waren niet meer wit maar grijs! Onweer, dat was wat ze nou juist wat ze nodig had! Maar niet heus. Ze keek toe hoe de regen begon te vallen. Het gedonder en bliksem was spectaculair om te zien vanaf de wolken. "Dit heeft vast nog niemand gezien!" roept ze naar zichzelf. Vijf minuten later begon het weer te dalen en was de zon weer zichtbaar. "Na regen komt zonneschijn", zegt ze. Het was al best laat en Linda miste haar ouders, dus besloot ze om terug te vliegen. Ze daalde en daalde en zag weer de kerk staan. Net keek er iemand uit het raam. Hij zag Linda. Hij gilde als een keukenmeid en rende weg. Linda kwam weer aan bij haar raamkozijn. Ze ging naar haar bed en viel in slaap.

De volgende maandag komt Linda beneden. "Goede morgen mam," Linda komt de kamer binnen en ziet haar moeder naar het nieuws kijken. "Kijk Linda, ze hebben een pretpark in de wolken gespot." Linda's moeder loopt richting het raam. "En ja ze hebben het niet mis. Ik zie echt een pretpark in de wolken!" Linda schrikt. Zij was diegene die de 'Wolken Duinrell' heeft gemaakt. Zouden ze erachter komen?? "Hey Linda, kijk, ze zeggen nu dat ze het gaan onderzoeken. Wat zou dat toch zijn?" vroeg haar moeder. "Ik zou het niet weten mam."

Linda loopt haastig naar de deur om naar school te gaan. Onderweg naar school dacht ze de hele tijd wat er zou gebeuren met haar 'Wolken Duinrell'. Toen Linda op school kwam renden haar vriendinnen op haar af. "Linda! Heb je het gehoord van dat pretpark in de wolken? Het lijkt net een sprookje! Een typisch Wassenaars sprookje." Linda kijkt haar vriendinnen met open mond aan. "Ja, ik heb er van gehoord ja.", zegt Linda. "Wat is er, waarom ben je niet zo opgewonden?" Zegt haar vriendin: "Nou in Wassenaar gebeuren altijd die dingen." "Nee hoor Linda", zegt haar vriendin hoofdschuddend. Triiiiiinnnggg! Daar gaat de bel Linda komt treuzelend de klas in. Iedereen staat te praten over de Wolken Duinrell. Maar als de juf binnen komt dan gaan ze werken.

Na school loopt Linda naar huis, haar Duinrell in de wolken staat er nog. Wat zouden ze ermee doen? Het was net zo mooi.

Ze zou echt heel verdrietig zijn als er iets mee zou gebeuren. Linda doet de voordeur open. Het nieuws staat nog steeds aan ze hoort het woord 'wolk' in komen. Dus het gaat nog steeds over de 'Wolken Duinrell'. Hoi mam, is er nieuws?" Moeder kijkt Linda aan. "Ja, ze gaan hem met een speciaal vliegtuig weghalen." In Linda's ogen vormen tranen. Ze rent weg en gaat haar kamer in. Haar eigen kunstwerk wordt vernietigd door een vliegtuig! Waarom het doet toch niks?

Linda heeft een plan bedacht. Ze loopt naar de garage en pakt de bladblazer van haar vader. Ze gaat naar de deur doet hem open en springt de lucht in, voor de laatste keer gaat ze naar de wolken. Ze komt bij de wolken Duinrell aan en zet de bladblazer aan. Ze richt hem naar de 'Wolken Duinrell'. En in 10 sec. was het pretpark verdwenen.

De dag daarna staat het vliegtuig klaar. Opeens bukt de presentator zich en houdt zijn hand tegen zijn oor. "Lieve mensen het is weg!" Het pretpark heeft Linda zelf weggehaald maar zou voor altijd in haar hart blijven.

Marloes en het mannetje van koek

Het was een zonnige dag in Wassenaar. Marloes was in de Langstraat, ze ging ook een ijsje halen bij Luciano's. Toen zag ze bij een bankje een luikje zitten, ze liep er zo onopvallend mogelijk naar toe.

Ze deed het luikje open en keek er in. Maar wat is dat! Ze zag een bos van zuurstokken in plaats van een donkere, kleine ruimte. Ze kroop er in met haar ijsje nog in haar hand. Ze liep door het zuurstokkenbos en keek of de bomen echt van zuurstokken waren. En dat was zo, iedere boom had zijn eigen smaak. Maar toen zag ze een huisje gemaakt van allemaal snoepjes, koekjes, lolly's en van chocola. Ze wist niet wat ze zag, Ze klopte op het deurtje van het zoete huisje. Er deed geen mens open, maar een mannetje van koek! Marloes schrok en deed een stap achteruit, ze wist niet wat ze moest zeggen en ze wist ook niet of ze nou blij of bang moest zijn. Ze was helemaal in de war, wat moest ze nu doen? In plaats van weg te rennen zei ze toch maar: "Hallo ik ben Marloes, Marloes van der hoek." Het mannetje van koek keek haar raar aan en zei: "Goi ik gen Grimmeltje." Marloes moest er een beetje om lachen, maar toen zei het mannetje van koek: "Sorry, ik kon het niet laten om een grapje te maken." Toen zei hij heel normaal: "Hoi, ik ben Grimmeltje." Marloes keek hem eerst aan en daarna barstte ze samen in een lachen uit. Ze hebben een hele tijd door gekletst. Toen keek Marloes op haar horloge en zei: "Sorry, ik moet naar gaan, anders kom ik nog te laat thuis." Grimmeltje zwaaide haar uit en dacht: "Wat een leuke meid." Iedere keer als Marloes naar Luciano's ging, ging ze langs bij Grimmeltje. Zo deden ze dat een paar weken lang. Toen ging Marloes weer naar Luciano's toe, maar wat was dat! Het bankje met het luikje was verdwenen! Maar toen zag ze een bordje staan en daar stond op:

"Beste Marloes, ze hebben me meegenomen en we gaan verhuizen naar een andere plek. Liefs Grimmeltje. Ps, we zijn verhuisd naar het Hoekje, pps, je mag mij (Grimmeltje) aan niem....."

"Hé niem, wat zou hij daarmee bedoelen?" dacht Marloes. Toen ze thuis kwam, ging ze het Hoekje meteen opzoeken op internet en het vragen aan haar moeder. Toen ze het aan haar moeder vroeg zei ze: "Het Hoekje is een restaurant, dicht bij de Tango. Hoezo?" "Nou ehm, nou een vriendinnetje zei dat het en leuke plek was." De moeder van Marloes keek

haar eerst aan en zei: “Heb je zin om daar vanavond te gaan eten?” Marloes knikte heftig “ja. “ Toen ze uitgeknipt was, zei moeder: ‘Gezellig en dan gaat Elsje ook mee.’ Die avond gingen ze naar het Hoekje en Marloes zag het bankje met het luikje al staan. Ze liepen naar de tafel waar ze gingen zitten, toen zei Marloes: “Ik ga even naar de wc.” “Oké, “ zei moeder, “en neem Elsje ook even mee.” “Maar mam.” “Nu!” “Oké.” Ze liepen naar de wc en ze keek onderweg even naar het luikje. Toen zei ze tegen Elsje: “Kan je een geheim bewaren?” Elsje knikte. “Nou zie je dat bankje daar met dat kleine luikje?” “Ja hoezo?”. “Nou daar woont een mannetje van koek en hij heet Griffeltje, ik moet even kijken of alles goed gaat, ga je mee?” “Ja natuurlijk.” zei Elsje. Ze liepen samen op het bankje af. Marloes deed langzaam het luikje open. Maar wat is dat?! Alles was zwart en verbrand. Ze rende naar het afgebrande huisje en Elsje sjokte er achteraan. Toen ze bij het huisje aankwamen, zag ze dat er een briefje hing. En daar stond op:

‘Beste Marloes, ik had mijn bordje niet af kunnen maken.

Er moest staan: ps, je mag mij (Grimmeltje) aan niemand door vertellen, als je dat wel doet, verbrandt mijn hele wereld. Maar dat is al te laat. Zou je me alsjeblieft willen helpen? Ga op zoek naar het huisje van de tovenaar. Hij woont in een rood huisje met gouden sterren erop. Zeg hem dat je door Grimmeltje gestuurd bent. Dan zal hij je verder helpen, en dan zie ik je misschien wel weer. Liefs Grimmeltje.’

Marloes had tranen in haar ogen en dacht: “Ik moet snel die tovenaar vinden.” Ze begon te zoeken. Toen zag ze in de verte een rode stip. Ze rende er heen en Elsje rende er achter aan. Toen kwamen ze bij het huisje aan. Ze belde aan. Er deed een oude man open en die vroeg: “waar kan ik jullie mee helpen?” “ Nou eh, we zijn gestuurd door Grimmeltje.” “Ooh, kom snel binnen.” Marloes en Elsje liepen naar binnen. Het eerste wat hen opviel was dat er een hele grote boekenkast stond. In al die boeken zitten vast veel toverspreuken dachten Marloes en Elsje. Toen plotseling hun gedachten werd verstoord door de stem van de tovenaar. “Waarvoor heeft Grimmeltje je gestuurd?” Nou”, om hem te komen redden.” zei Marloes. “Hoezo, redden?” vroeg de tovenaar, “nou, alles is afgebrand.” zei Marloes. Toen, na een lange stilte, zei de tovenaar: ”Je mag van mij drie wensen doen en die laat ik dan uitkomen.” Marloes hoefde niet lang na te denken en zei: “Mijn eerste wens is dat Grimmeltje hier weer is. Mijn tweede wens is dat deze afgebrande wereld weer is zoals hij was.

En mijn derde wens is dat ik en Elsje weer terug zijn in het restaurant en dat Elsje zich niets meer herinnerd van dit tripje.” Na een flits waren Elsje en Marloes weer terug in het restaurant. Ze liepen terug naar hun tafeltje en onderweg keek Marloes even naar luikje. Toen zag ze een hoofdje uit het luikje komen, en het was het hoofdje van Grimmeltje. Marloes glimlachte en zwaaide naar Grimmeltje. Toen verdween Grimmeltje weer achter het luikje.

Jens Lawrens - 11 jaar

De Wassenaarse Middeleeuwen

Er was eens een dorp genaamd Wassenaar. Het dorp had een groot kasteel en een machtige Keizer Jens 2^e. Hij lette goed op zijn volk en dreef veel handel. Ook veroverde hij heel veel gebied. Iedereen had respect voor hem. Op een dag komt er een mysterieuze man het dorp binnen. Hij had een grote capuchon over zijn hoofd heen waardoor je zijn gezicht niet kon zien. Niemand wist wie het was. Toen hij het paleis binnen kwam vroegen de wachters wie hij was. Daarop had hij beantwoord: “Het doet er niet toe wie ik ben maar waarom ik hier ben en wat ik kom doen.” Hij liep rustig weer verder de troonzaal binnen. Toen hij vlak voor de troon stond deed hij een buiging, stond weer op en zei: “Keizer, u tijd is gekomen. Ik zal u helpen zo lang u leeft.” De Keizer keek de man verbaasd aan en vroeg: “Wat bedoeld u daarmee?” De man gaf echter geen antwoord maar zei in plaats daarvan: “Keizer, u rijk is in groot gevaar, de Bratts hebben een grote oorlog gepland, hun rijk is groter dan ooit, ze kunnen van alle kanten aanvallen. U moet er iets aan doen en ik zal u daarbij helpen.” De Keizer keek hem nog steeds raar aan, maar hij geloofde de man. “Dank u zeer”, zei de Keizer. “We zullen ons goed en snel voorbereiden op een oorlog.” Toen gaf de man een steen en zei dat het obsidiaan heet. Daarbij zij hij ook dat dit de levenssteen van Lord Death (de baas van heel Shegoth) en heel Shegoth is. En zo snel als het licht verdween hij weer in de duisternis. De Keizer dacht goed na.

Hij verzong een list. Maar om zeker te zijn stuurde hij eerst een groep van zijn zwakste troepen naar Sheogoth, het rijk van de Bratts. Daar vochten de troepen voor hun leven, maar ze wonnen niet. Ze werden tot stukjes gehakt alsof het gehaktballen waren. Maar wat Keizer Jens wel zag was dat Lord Death de baas van Sheogoth en alle Bratts al zijn troepen gelijk naar die van Keizer Jens had gestuurd. Dus hij had alleen maar troepen waar de Keizer hem aanviel. Nu wist de Keizer zeker dat zijn plan zou lukken. Hij zal al zijn troepen naar de poort van Sheogoth sturen, behalve een groepje van drie. Dat groepje bestaat uit Matthijs een elf jarige jongen die schildknaap en zoon van Jens is, Zeeger de broer van Matthijs en de beste troep van Jens en David, de één na sterkste troep en broertje van Jens. Dit groepje zal het obsidiaan in de vulkaan de doem berg smijten en zo zullen Sheogoth, Lord Death en al zijn onderdanen voor altijd vernietigd worden. Maar zo makkelijk was het niet. Eerst moesten ze natuurlijk allemaal naar Sheogoth toe en van Wassenaar naar Sheogoth was echt niet dicht bij. Daarom zette de Keizer zoveel mogelijk draken, paarden en boten in. Op die boten zaten veel grote trollen want die kunnen hard roeien. Maar de Keizer had nog niet aan het groepje gedacht. Dus gaf hij het groepje een grote minotaurus mee. Nu was de keizer er helemaal klaar voor. Het duurde een paar dagen voordat het onvoorstelbaar grote leger de poort van Sheogoth bereikte. Toen het leger de poort bereikte was eerst nog niets te zien, maar toen de poort open ging zagen ze pas echt hoeveel Bratts en andere wezens er achter de poort klaar stonden. Ook zagen ze de negen sterkste, sluwste, slimste en dodelijkste legerbazen op draken rijden. Ze wisten eigenlijk al dat ze dit niet makkelijk zouden winnen, maar gelukkig had de Keizer een goed plan. Ondertussen toen de oorlog begonnen was sloopte het groepje aan de andere kant van Sheogoth naar de vulkaan, de doemberg. Ze hadden de obsidiaan bij zich en waren bijna bij de grot van de vulkaan. Maar toen ze dichterbij kwamen zagen ze Lord Death bij de grot staan. Hij zat ze op te wachten. Hoe wist hij nou weer dat ze naar de vulkaan gingen? Ze daagden hem uit voor een gevecht. Het was een bloedddorstige strijd, maar uiteindelijk wonnen ze toch. Ze gooide de obsidiaan in de vulkaan en alle Bratts vielen meteen dood neer. Ze hadden de strijd gewonnen. Toen kwam er opeens een wijze kikker over het kale landschap aan gelopen en vroeg of hij hier toevallig een attractiepark kon bouwen. En zo zit het dus met Duinrell. En Wassenaar werd dus weer wat groter en ze leefden nog lang en gelukkig.

Jamie van der Lubbe - 11 jaar

De kleine tuinkabouter

Er was eens een kleine tuinkabouter. De kleine tuinkabouter stond dag en nacht in de tuin. Als het regent, als het onweert, als het sneeuwt, hij stond altijd buiten, dat vond de kleine tuinkabouter niet zo leuk. Tot op een dag de kleine tuinkabouter iets zag liggen, het was een diamand. De diamand was niet zomaar een diamand, het was een magische diamand. De kleine tuinkabouter pakte hem op en deed hem in zijn broekzak. De volgende dag gebeurde er iets bijzonders. De kleine tuinkabouter kon lopen en praten. De kleine tuinkabouter deed mee aan een voetbalwedstrijd en won. Hij deed mee aan een honkbalwedstrijd en won, hij deed mee aan een basketbalwedstrijd en won. Hij was goed in sporten. Dat kon je wel zien aan hem, hij sport alleen nog maar. De kleine tuinkabouter raakte de magische diamand kwijt en hij kon niet meer praten en bewegen en de kleine tuinkabouter stond voortaan gewoon weer in de tuin tot op een dag de kleine tuinkabouter werd meegenomen. De kleine tuinkabouter werd in zee gegooid en kwam uit op een onbewoond eiland, hij kwam een andere kleine tuinkabouter tegen. O nee, het was Pinokio. Pinokio had een zwaard in zijn handen en zei: ik ben hier de baas en zijn neus werd zo lang als een lantaarnpaal. Toen zei hij: 'Hé, mijn neus is zo lang als een lantaarnpaal.' En zijn neus werd weer normaal. De kleine tuinkabouter was kwaad en pakte een stokje, de eerste poging was mis. Toen pakte hij een steen, gooide hem en was raak. Pinokio werd boos en pakte een emmer met water, gooide het zo over de kleine tuinkabouter heen. De kleine tuinkabouter werd zo boos hij zei: 'Ik wil je nooit meer zien!' En de kleine tuinkabouter liep weg. Hij bouwde een hut, het was een grote hut, je kon er zelfs in wonen, dat deed hij ook en pakte een dekbed (zelf gemaakt natuurlijk) en ging slapen. De volgende ochtend werd er aan de deur geklopt, het was Pinokio. Hij mocht binnenkomen ze gingen praten, en praten, en praten. En na een uur was het uitgepraat. De kleine tuinkabouter en Pinokio waren vrienden. Diezelfde middag ging de kleine tuinkabouter eventjes een stukje wandelen in het bos. Toen hij binnenkwam, was zijn portemonnee en zijn mooiste schilderij gestolen. Toen zei de kleine tuinkabouter: 'er loopt hier een dief rond'. Hij pakte zijn verkleedkist en haalde zijn politiekostuum eruit met pistool, knuppel, handboeien, peperspray, walkietalkie, en natuurlijk zijn politiepet.

Hij ging op zoek naar de dief. Hij deed deze keer zijn deur goed op slot zodat niemand naar binnen kon komen. Eerst begon hij met zoeken in het bos. Toen in de buurt van Pinokio. Maar hij vond niemand. Toen bedacht hij een plan. Hij pakte een namaak horloge, het leek echt maar het was nep. Hij wachtte en wachtte totdat er iemand langs kwam lopen. De kleine tuinkabouter zag het en bleef kijken, hij kon het gezicht niet goed zien maar hij was net zo groot als de kleine tuinkabouter. De persoon liep weg en de kleine tuinkabouter ging kijken of het namaak horloge er nog lag. Maar het was weg. De kleine tuinkabouter weet nu dat die persoon de dief was. Toch bleef de kleine tuinkabouter doorgaan met zoeken. Maar het lukte niet, dus vroeg hij Pinokio om hulp, en weer bedacht hij een plan maar deze keer was het een echte staaf goud. Maar de dief kwam niet, dus probeerde ze het de volgende dag opnieuw. Maar geen succes. De kleine tuinkabouter legde er nog een staaf goud bij maar weer kwam de dief niet. Pinokio ging even naar buiten om thuis wat te halen, en op dat moment kwam de dief langs en pakte de staven goud. maar de kleine tuinkabouter pakte zijn pepperspray en spoot op de dief. en de dief liet een staaf goud vallen. De kleine tuinkabouter pakte de staaf goud en ging naar binnen. Er kwam iemand uit de lucht gevlogen, het was Eric Cartman (uit South park), hij zei: ik ben the coon en pakte de staaf goud van de dief af en gaf hem terug aan de kleine tuinkabouter. Cartman besloot nog even te blijven, de dief kwam binnen in het huis van de kleine tuinkabouter. Cartman pakte zijn stenen, pakte de broek van de dief, maakte eerst alles dicht en vulde toen de broek met stenen en duwde de dief het water in, maar een helicopter nam de dief mee naar een hoofdkwartier. Maar Cartman had de helicopter gesaboteerd en de helicopter viel het water in met de dief, en de kleine tuinkabouter belde de politie, en Pinokio werd opgepakt want Pinokio was blijkbaar de dief. En de coon kon weer weg

Heks Loempia

Er was eens, heel lang geleden, een lief klein meisje die bij een heks in Wassenaar woonde. Die heks heette heks Loempia. Op een dag was het meisje zo ontzettend mooi geworden en lief dat de heks besloot om haar op te sluiten. Het meisje werd alleen door de heks vrijgelaten om voor haar te werken. Loempia gaf haar een paar klompen en een oud verfrommeld jurkje. Op een dag maakte Loempia een drankje voor haar. Ze sliep daardoor heeel diep. Ze kon alleen wakker worden als ze binnen drie dagen een goed thuis zou krijgen anders zou ze voor altijd voor heks Loempia blijven werken.

Het meisje droomde dat ze in een mooi, gouden paleis woonde. Ze droomde dat ze in de zee woonde. Ze droomde dat ze in een hol diep onder de grond woonde. Ze vond het allemaal niets. Ze zocht niet naar een huis maar naar een thuis. Het meisje dwaalde wanhopig door het bos. Zou ze ooit een echt thuis kunnen vinden en zo verlost kunnen worden van de gemene heks? Heel erg moe en met zere voetjes in haar oude afgesleten klompjes liep ze verder. Totdat ze echt niet meer kon en even moest rusten. In de verte zag ze een kasteel. Ondertussen keek heks Loempia in haar gouden bol en zag wat het meisje droomde. Als ze binnen drie dagen een goed thuis had gevonden zou ze vrij zijn van Loempia. Het meisje stond weer op en liep naar het kasteel, daar zag ze een knappe prins. De prins keek naar het mooie meisje met haar verfrommelde jurkje en oude klompjes en werd meteen verliefd op haar. Hij nam haar mee naar de koning en zei: "Vader, dit meisje wordt mijn bruid". Heks Loempia keek met een boos gezicht in haar bol. Ze was zo ontzettend boos dat ze het in duizend stukjes brak. De vloek van Loempia was verbroken. Het meisje trouwde met de prins en had haar thuis gevonden. Ze leefden nog lang en gelukkig.

Einde

Het verleden

Vandaag ga ik met mijn ouders een boswandeling maken. Het wordt vast een leuke wandeling, ik kijk er erg naar uit, mijn hond Clarabella gaat ook mee, vindt ze vast leuk.

Ik wandel nu in het bos, het is hier prachtig zeg. Clarabella vindt ook heel leuk. We zouden gaan picknicken, maar waren de mand vergeten; dus gingen mijn ouders hem halen, raar genoeg zijn ze wel al meer dan 10 minuten weg. Ze zouden eigenlijk allang terug moeten zijn, nou, ik wacht nog wel even. Het is ook niet zo heel erg, ik zit lekker in het zonnetje, Clarabella zit gelukkig nog veilig bij mij.

Nou begin ik mij toch wel een beetje zorgen te maken, zei ik. Ik ga mijn ouders nu echt wel zoeken. Clarabella, kom je met mij mee en we gingen mijn ouders zoeken. Na een tijdje was ik al lang in het bos, dus besloot om naar ons huis te gaan. Eén maal thuis was er niemand, ik zocht en riep, maar ik kreeg geen reactie. Ik was het hele huis door gegaan, maar ik heb niets gevonden, behalve de picknickmand die was er gewoon nog, dus dat betekent dat ze niet thuis zijn gekomen. Nou, misschien ook wel, maar dan zijn ze niet meer uit huis geweest. Tja, nou ik weet het niet meer. ik ben ook al best wel moe, dus ik ga even liggen.

Iets later...

Aaaaah...Ik schrok wakker!. En zag niets, alleen een lichtje in de verte, waar was ik, waar is ons huis gebleven? Alle vragen gingen door mijn hoofd. Ik wist het niet meer, dus ik rende snel naar het licht toe. Eindelijk was ik bij het licht, het was een soort poort: het licht was een lampje dat naast de poort hing. Ik dacht bij mijzelf: het heeft toch geen zin meer, dus ik ging naast de poort zitten.

Na een tijdje hoorde ik iets raars, het klonk als een deur die krakend open ging. Ik keek naast mij en zag dat de poort open ging! Ik ging vlug staan ik keek door de poort, het was zo mooi, het was een soort bos, maar dan eigenlijk een bos dat helemaal niet kan bestaan. Ik liep heel langzaam naar binnen. Het voelde alsof er een soort straal van blijdschap door mij heen ging. Ergens in de verte, achter de bomen, zag ik een huisje en ik had wel een beetje trek gekregen, dus ging kijken of er iemand was. Ik klopte op de deur, het duurde een tijdje voor dat er iemand de deur open deed, maar de deur werd open gedaan door een oud vrouwtje. Ze zag er erg lief uit. Ik kreeg allemaal lekker eten en mocht in een lekker zacht bed slapen. Vanochtend kreeg ik een lekker ontbijt en een glaasje melk.

Die mevrouw is echt heel aardig, dacht ik bij mij zelf. Na een paar dagen miste ik mijn ouders wel, want ik dacht die hele tijd niet meer aan ze. Ik vroeg aan die vrouw of ik alsjeblieft mocht weten hoe ik terug kon naar mijn ouders en ze hielp mij. Die nacht, toen ik ging slapen, zei ze: denk aan mij, altijd, altijd...

De volgende dag werd ik wakker en ik was weer in mijn eigen huis ik liep naar beneden en daar zaten mijn ouders aan de keukentafel ik dacht aan het oude vrouwtje een dacht bij mijzelf "Bedankt, mevrouw" en toen hoorde ik haar stem ze zei iets terug: Alsjeblieft mijn kind en leef fijn verder met jouw leven en jouw ouders...! Ik liep naar de tafel en gaf mijn moeder een knuffel en mijn vader gaf ik ook een knuffel. Een paar maanden later werd ik 16 jaar en er lag opeens een brief op de deurmat, dit stond erin:

"Lief meisje

ik kende je maar even, maar toch ben ik veel te weten over je te komen, dat heb jij mij allemaal zitten te vertellen. En ik heb onthouden dat je bijna jarig was dus wou ik even zeggen:

GEFELICITEERD mijn kind..

Lieve groet

Het Oude Vrouwtje."

De geheime tuin!

Eens was er in Wassenaar een nieuwsgierig meisje. Ze heette Roos. Maar werd altijd Rozie genoemd. Vandaag was Rozie eens een straatje veder gegaan. Aan de ene kant van de straat stonden rijtjes huizen en aan de andere kant een heg met daar in een houten deurtje met vijf sloten. Achter de heg zag je een groot bos. Nu was Rozie's nieuwsgierigheid ontploft. Ze wou en ze zal weten wat er in het bos was. Toen ze goed naar de vijf sloten keek zei ze tegen zich zelf: "Die krijg je wel open met een loper". Ze rende naar huis op zoek naar een loper. Toen ze thuis aankwam zei ze tegen haar moeder: "Hebben we thuis een loper? " "Euh ja op zolder denk ik?" "Bedankt mam" en ze rende naar boven. Tussen alle oude dozen, papieren en speelgoed lag een loper. Ik heb hem en blij rende ze naar buiten met de loper. Bij de tuin aangekomen lukte het haar alle sloten eraf te halen. Toen ze binnen was liep er een pad naar een doolhof. Ze probeerde alle paden. maar probeerde daarbij geen enkel geluid te maken. Opeens hoorde ze een gemene lach uit haar richting. Ze sloop naar het geluid toe en kwam bij een poort. Achter de poort zat een ronde toren. Met grote, slordige letters stond op een bord: 'De geheime tovenaar van Wassenaar'. Geheime? Hoe bedoelen ze geheime. Snel probeerde ze over de heg te klimmen. Maar ze bleef haken met haar broek. De tovenaar draaide zich om en zag rozie. De tovenaar werd woedend. Hij schreeuwde: "Niemand mag in mijn tuin komen! Want dit is een geheime tuin!" De tovenaar mompelde iets. Rozie viel op dat moment achter over en rende weg. De tovenaar probeerde haar met bliksemflitsen te raken, maar hij schoot steeds mis en Rozie zocht juist naar de uitgang. Opeens stond ze voor een muur. Ze kon geen kant op! De tovenaar lachte en zei: "Zeg maar dag met je handje. Hahaha!" "Help kan iemand me helpen?" Er kwam geen antwoord. Alleen een luid gelach van de tovenaar. Opeens wist ze weer iets van toen ze aankwam! De spreuken kon hij niet uit zijn hoofd, dus hij moest zich omdraaien naar het toverboek! En dan had zij tijd om te ontsnappen! De tovenaar draaide zich om... en weg was ze! De tovenaar draaide zich om met het boek. En schreeuwde: "Ze is weg!" Ondertussen wist Rozie weer waar de uitgang was ze rende de deur uit met de vijf sloten uit. En rende naar huis belde 3x aan. En toen haar moeder opendeed vertelde ze het hele verhaal!

Over de geheime tovenaars die Wassenaarse kindjes heel lekker vond. En toen dacht mama die gaat echt nooit meer een straatje verder! Maar de volgende dag... "Mam mag ik nu aan de andere kant een straatje verder?" En toen antwoordde mama: "Best doe maar wat je wil!" "Bedankt mam". En ze rende naar buiten. Opzoek naar het volgende avontuur!

En nu weet je dat Wassenaar niet saai is maar vol avonturen zit! Dus ga zelf eens een straatje verder! En kijk wat jij dan weer beleeft!

Britt Qualm - 12 jaar

Het eigenaardige huis...

Er was eens in Wassenaar een huis, maar het was niet zomaar een huis. Het was een raar, gek huis. Niemand, maar dan ook niemand, wist wie er woonde, of hoe het huis er van binnen uit zag. Heel veel mensen hadden het over het huis. Sommigen gingen er ook wel eens heen, maar niemand durfde dichtbij te komen.

NIEMAND! Zelfs de mieren en de spinnen waren daar niet te zien, die vonden het ook heel erg eng. Het huis stond buiten het dorp, pas 1 km verder stonden er andere huizen. Op een dag was er een meisje dat al heel vaak gehoord had over het huis. Zij moest er zelfs elke dag langs fietsen om naar school te gaan, maar ze keek altijd de andere kant op. Die dag dacht ze: "Laat ik toch maar eens naar het huis gaan kijken" Ze zag het grote, griezelige huis, maar ze zag iets. Ze zag echt iets! Het bewoog. Ze keek nog eens goed en ja hoor, ze zag wat het was: het was ... een vrouw. HEH "HOE KAN DAT? ER WOONT TOCH NIEMAND!" Ze kon het gewoon bijna niet geloven en ze fietste van de schrik naar huis.

Enmaal thuis aangekomen, had haar moeder al een kopje thee klaar gezet. Het meisje dacht: "Ik zeg maar niets, want dit is mijn geheim. Niemand mag het weten."

De volgende dag fietst ze weer naar school. Dit keer zag ze niemand en ze fietste door naar school. Toen ze op school aan het rekenen waren, kon ze haar hoofd er maar niet bij houden. Eindelijk ging de bel. Ze rende naar haar fiets en fietste naar het huis. Eindelijk was ze bij het huis en ... toen ze keek, zag ze weer diezelfde vrouw.

Ze zette haar fiets tegen het tuinhokje. Het meisje had heel veel lef en ging kijken. Ze ging door het tuinhokje. Toen stond ze voor de deur van het grote griezelige huis. Ze durfde eerst niet, maar toen wel en belde aan. Het duurde even voordat de deur open werd gedaan en ... stond daar een mega grote vrouw voor haar. Ze schrok en wilde bijna wegrennen, maar deed het niet. De vrouw zag er wel heel lief uit. De vrouw vroeg vriendelijk: "Wat kan ik voor je doen?" Het meisje antwoordde "N..o..u e.i..g..en.li..j..k m..o.et i..k e..v..e.n wa..t ver..telle..n." De vrouw antwoordde vriendelijk: "Oké, kom maar even binnen." Het meisje was minder zenuwachtig en ging mee naar binnen.

Ze ging op de bank zitten en vertelde dat niemand, maar dan ook niemand wist wie er woonde. En niemand wist of er überhaupt wel iemand woonde en heeel Wassenaar vond het huis erg. De vrouw zei: "Dat weet ik, ik kom nooit naar buiten of laat me zien." Het meisje vroeg "Waarom niet?" De vrouw antwoordde: "Nou ik heb een geheim, wat niemand, maar dan ook NIEMAND weet!!!" Het meisje vroeg: "Wilt u het aan mij vertellen, misschien kan ik u helpen."

Toen vertelde de vrouw haar geheim. Ze vertelde dat ze vroeger erg gepest werd en daarom nooit naar buiten had gedurfd. Het meisje schrok en zei: "Wat erg."

Toen ze waren uitgepraat, vroeg het meisje of ze het tegen heel Wassenaar mocht vertellen, zodat iedereen wist dat dit geen griezelhuis is en dat u heel aardig bent? Daar moest de vrouw even een minuutje over nadenken, maar uiteindelijk mocht het. Na een uur wist heel Wassenaar het. Iedereen vond het best wel zielig voor de vrouw en veel mensen gingen bij haar op bezoek. De vrouw dacht niet meer aan het gepest en ze was weer helemaal gelukkig. Heel Wassenaar kenden haar zo wat wel. Elke dag waren er wel mensen die een 'bakkie' bij haar kwamen doen en om met haar te praten. De vrouw was nog nooit zo gelukkig geweest. De vrouw had zelfs een hele grote bak snoep aan haar deur gehangen en iedereen mocht er een snoepje uit pakken. En later kreeg het huis zelfs een prijs, namelijk de prijs van het gezelligste huis van Wassenaar. En ze leefden nog lang en gelukkig.

Het meisje uit de bloem

Stilletjes liep de vrouw het bloemenperk in. Ze had van een bijzondere bloem gehoord, de Myraca. De Myraca was een bloem en als je die goed zou verzorgen zou er op een dag een baby'tje uitkomen. Sarah, zo heette de vrouw, wou heel graag een kindje. Daar stond hij, het was er maar één. Ze wist dat ze hier eigenlijk niet mocht komen. De keizer van Shanghai verbood het. Maar het was Sarah's doorzettingsvermogen dat heel China op z'n kop zette.

"Mam?" ..... "Ma-ham!!" Sarah keek op van haar werk. "Ja lieverd?" "Ik moet voor school een opstel maken, voor biologie, weet jij misschien een bijzondere bloem? Jij bent toch natuurwetenschapper?". "Ja, wat?" "Of jij een bijzondere bloem hebt voor mijn biologieproject?" zei ze een beetje ongeduldig. "Oh, natuurlijk lieverd, kijk maar in één van mijn boeken". Het was nu al vijftien jaar geleden dat Sarah de bloem uit de tuin van de keizer had gepakt. Ze was samen met het baby'tje dat uit de bloem was gekomen naar huis gegaan, waar ze nu samen met Samantha woont. Er was niks bijzonders aan haar te merken behalve dan dat ze de kracht had om bloemen naar haar te laten luisteren en dat ze een bijzondere aardige uitstraling had. Samantha liep naar de boekenkast waar alle boeken van haar moeder lagen. Bloemen decoratie..... bloemen voor in de tuin..... magische bloemen ... Magische bloemen!! Snel pakte ze het boek uit de kast, de Ceclopius, bloem voor de zon, de Anaconda plant, roept de anaconda's tot stilstand, de Myraca, als je hem goed verzorgd komt er een baby'tje uit. "Nee, echt??!!" riep ze uit. Sarah stormde de kamer in. "Samantha! Is alles goed, wat is er toch?!", "Dit boek... hier staat dat er een baby'tje uit een bloem kan komen!" "Ja lieverd,... dat is de natuur". "Zou ik dit boek mogen gebruiken voor mijn biologieproject?"..... "Nee, nee, geen sprake van." "Maar mam, waarom dan niet?" "Omdat... uh... tsja... Nee!!"

Niks... Niks... Niks! Samantha had heel internet afgespeurd naar informatie over die Myraca bloem. Niks! Stilletjes sloop ze naar beneden, haar moeder zat aan tafel te werken. Ze sloop naar de boekenkast, héél stilletjes. Ze pakte het boek en sloop weer naar boven. Op haar kamer deed ze het licht aan en haar deur op slot. Ze opende het boek op de pagina waar de bloem Myraca stond. Ze bekeek het plaatje. Het was een mooie bloem, geel en goud van kleur.

Maar de binnenkant had een rode gloed. Ze opende een Worddocument en snel schreef ze alle tekst over die in het boek stond. Toen scande ze het plaatje en plaatste die erbij. Ze sloop weer naar beneden en legde het boek terug. “Wat doe je daar?” Klonk het vanuit de werkkamer. “Ik... uh, ik wilde net vragen wanneer we gaan eten”. “Ik denk dat ik vanavond maar wat crackertjes uit de kast pak, ik heb niet zo’n zin om te koken”. Na het eten keek Samantha samen met Sarah op NOS.nl. Gisteravond is keizer Shigeru uit China overleden, hij wilde dat zijn bediendes de Myraca bloem (een bloem waaruit, als je hem goed verzorgt, een baby komt) zouden gaan verzorgen. Het is al eeuwenlang een traditie dat de opvolger van de keizer uit de Myraca geboren zou worden. Uit onderzoek bleek dat uit de bloem een meisje gekomen zou zijn. Wereldwijd is iedereen nu op zoek naar de gestolen Myraca, waar waarschijnlijk dus nog een meisje van over is. Als ze haar gevonden hebben zullen ze haar arresteren en haar de doodstraf / levenslange gevangenisstraf geven. Opmerkelijk: hele aardige uitstraling, kan goed omgaan met dieren en planten.

Sarah’s adem stakte in haar keel. “Lieverd, jij bent dat meisje... We moeten vluchten!! Samantha viel flauw...

Toen ze wakker werd zat ze in het vliegtuig. Haar moeder keek naar haar, maar zei niets. Ze deed haar ogen weer dicht en viel in slaap. Ze werd wakker van een hevig geschud. Waar was ze? Ze wist het weer. Iets met een meisje uit de Myraca... dood... gevangenis. Ze schudde die gedachte van zich af en ging overeind zitten. ..pling...plang...plong... attentie iedereen, ik verzoek u om uw gordels vast te maken, we landen over vijf minuten op Schiphol in Nederland. “Nederland!” Samantha schoot overeind, maar haar gordel hield haar tegen. Ze probeerde haar moeder recht in de ogen te kijken, maar die sloeg haar ogen neer. Even later landden ze op Schiphol, haar moeder zei: “Het is nog maar 20 km. rijden naar Wassenaar”. “Mam? Waarom zijn we hier?” “Ik vertel je later wel wat er aan de hand is, maar eerst moeten we naar een veilige plek.”

Het was bijna nacht toen de twee gestalten de bibliotheek in glipten. Ze holden naar een leestentje en daar vertelde Sarah het hele verhaal. “Maar ben jij dan niet echt mijn moeder?” vroeg Samantha ongelovig. Haar moeder schudde haar hoofd, “Nee, je bent wel degelijk mijn dochter. Het mens dat de bloem goed verzorgt, wordt automatisch de moeder of vader, van de bloem”.

Twee bewapende mannen kwamen het tentje binnen. “Komen jullie maar mee” zei de ene. “Ja we hebben alles gehoord” zei de ander. “Wat gehoord?” vroeg Sarah zo onschuldig mogelijk. “Je weet best waar we het over hebben, juffie!” zei de man ruw, en de twee mannen namen Sarah en Samantha mee.

Eindelijk waren ze bij hun bestemming. Ze werden naar het paleis van de ex-keizer gebracht. “Hier is het meisje, baas” zei de dikste van de twee. “Ja baas, ze ontkennen alles maar we hebben ze gehoord”. Degene die de mannen ‘baas’ noemde was de neef van de ex-keizer. “Zozo”, zei hij “neem dat meisje maar mee mannen” en hij wees naar Samantha. “Neeee,” krijste Sarah. Ze rende met haar geboeide handen op de mannen af en sloeg ze buiten westen. Ze greep snel de dolk die aan een riem hing en sneed haar leren handboeien door. Ze verhuisden samen met Samantha naar een mooi eiland waar niemand ze kon vinden.

Einde

Tessa Radvany - 8 jaar

De Wassenaarse beschermjager

Er was eens een meisje die echt heel veel van de natuur houdt. Ze woont in Wassenaar en heet Lilly. Ze ging elke dag naar het bos, waar ook haar boomhut was. "Zonder natuur is de wereld kaal", zegt Lilly. Op een mooie ochtend ging Lilly zoals gewoonlijk naar het bos. Toen zag ze daar achter een boom een echte pijl en daarnaast ook nog eens een boog!

Ze nam de pijl en boog mee naar haar boomhut en bekeek het eens goed. Opeens zei Lilly: "Ik word een jager, een goede jager die niet dieren doodschiet, maar ze helpt om in leven te blijven!"

Lilly ging op zoek naar dieren in nood. Daar zag ze een vos die in een kooi zat. Naast die kooi zat een man die met een geweer op de vos mikte. Lilly sprong op en riep: "Laat dat"! De man keek op en lachte. "Wat moet je?" Zei de man. Lilly riep: "Ik bescherm de dieren in dit bos!" "Heb je een bewijs?" Vroeg de man. Lilly dacht na en uiteindelijk zei ze: "Ja", en ze wees naar haar pijl en boog. "Oh" zei hij. Hij liet het vosje vrij en liep weg. "Tjonge, ik ben hier goed in" zei Lilly!

Op die dag had ze echt heel veel dieren gered, ze noemde ze allemaal op: "Vos, wilde koe, haas," zei ze tegen zichzelf.

Aan het einde van de dag ging Lilly naar huis en vertelde dat ze dieren redt in het bos en dat ze een pijl en boog vond. Haar moeder was zo trots dat ze zei: "Als je dat wil, mag je tot de zomer voorbij is in je boomhut slapen. Lilly was zo dankbaar dat ze van haar stoel viel van blijdschap. Ze ging meteen naar het bos om die oude boomhut op te knappen. Ze deed dekens over de gaten en daar binnen maakte ze het meteen gezelliger dan het al was. Die nacht was het wel even wennen om te slapen. Lilly was dapper en ze deed het allemaal voor de dieren. Eigenlijk moeten de dieren haar dankbaar zijn. Toen voelde Lilly een nat neusje op haar gezicht en daar zag ze het vosje en de wilde koe en de haas: alle dieren die ze die dag had gered. Lilly had tranen in haar ogen zo blij was ze dat de dieren haar bedankte! Ze vroeg aan de dieren of ze vaker langs wilden komen. En de dieren knikten! Echt waar! En toen wist Lilly het, ze kon met dieren praten!

De volgende dag kwam Lilly op de wilde koe naar huis en toen haar moeder dat zag viel ze bijna flauw van schrik! Toen Lilly alles uitlegde durfde de moeder van Lilly de wilde koe ook te aaien.

Op een dag, toen Lilly dieren ging helpen zag ze een wild paard die in de modder vast zat en zacht zat te hinniken. Het was een zwarte merrie met

een wilde bles. Lilly zei tegen het paard: "Wees maar niet bang, ik kom je helpen." Het paard vroeg met een zachte stem: "Kun jij mij verstaan?" "Ja, ik praat met dieren" zei Lilly. Ze hielp het paard uit de modder en vroeg hoe het paard heette. "Bibi" antwoordde het paard! "Mag ik op je rug terug naar mijn hut?" Vroeg Lilly. "Natuurlijk!" zei Bibi. En daar gingen ze, galopperend naar de boomhut van Lilly.

Op een dag werd Lilly wakker omdat er politie voor haar hut stond en riep: "Is daar iemand?" Lilly kwam uit haar boomhut en vroeg wat er aan de hand was. De politie vroeg: "Ben jij dat meisje die dieren redt en met ze kan praten?" "Ja" antwoordde Lilly met een bescheiden lachje. Ze was er niet zo zeker van dat de politie aardig was, maar het bleek dat de politie heel aardig was en trots. De politieman zei: "Jij bent nu een echte beschermjager van dit Wassenaarse bos!"

Lilly was zo blij dat ze de politie omhelsde en daarna naar huis rende om te vertellen dat ze een echte beschermjager was voor dieren! Die avond was het groot feest. De oma en opa van Lilly kwamen en zelfs de politie! Daarom merkte Lilly niet dat er buiten iemand Bibi meenam! Bibi steigerde en bokte, maar het hielp voor geen meter. De sterke man liet niet los en zei tegen zichzelf lekker: "Vanavond eten we paardenvlees!" Toen keek Lilly naar buiten om te zien of alles wel goed ging met Bibi. Toen zag Lilly de sterke man en Bibi die in paniek zat te trekken en steigeren. Lilly rende naar buiten en riep: "Laat haar los!" "Waarom zou ik?" zei de man woedend. Lilly zag hoe sterk de man was maar ze was niet bang. Ze had haar pijl en boog bij zich en als ze wilde kon ze die man zo doodschieten! Ze hield haar pijl en boog op de man gericht en wou bijna schieten toen Bibi opeens een keiharde ruk aan de teugels gaf zodat de teugels uit de handen van de man glipte. Bibi rende naar Lilly toe. Toen kwam de politie naar buiten en arresteerde de man en hij zette hem vast op het bureau! Bibi was echt heel erg opgelucht dat de man weg was. Toen zeiden de ouders van Lilly: "Het wordt bijna herfst en dan moet je terug naar huis, bij ons slapen, maar we hebben ons bedacht. We kopen een vakantiehuis voor je en daar mag je in slapen!" Lilly geloofde haar oren niet. "Echt waar?" Riep ze. "Is dat hele kleine huisje dan voor mij?" "Joehoe!" Joelde Lilly! Die nacht sliep ze heeeeerlijk in een echt bed! Dat deed ze de rest van haar leven! En geen één dier in het bos ging ooit meer dood!

Einde

Snoepland

Er was eens een jongen, die jongen heette Valentijn.
Op een dag liep Valentijn in de Langstraat. Hij zag in De La Bonbonnière een heel grote snoepketel staan. Valentijn was nieuwsgierig. Hij liep de snoepwinkel in en viel over een snoepje, HOP, de snoepketel in, maar OEPS!

Als je in snoepland kwam, moest je er voor altijd blijven! Maar als je een heleboel chocoladegeld had kon je een enkele reis naar de aarde winnen!
En Valentijn viel, en viel, en viel.

Iedereen in Snoeppenaar was aan het winkelen, of zat thuis op de bank, of ging een wandelingetje rond het honingmeer maken, of naar de mooie vormrijke wolken te kijken op een heuveltje in het park. Maar toen, toen viel er een jongetje naar beneden! Het was geen snoepjongen, het was een echt mens!

Het jongetje Valentijn viel in het honingmeer. Hij klom naar buiten en nam een douche. Valentijn liep naar een jongetje en vroeg waar het limonademeer was. Het jongetje wees naar het noorden. Valentijn liep in de richting van het Limonademeer, als hij toch hier moest blijven, kon hij de omgeving nog zien! Toen Valentijn bij het limonademeer kwam, pakte hij een roeiboot en roeide naar de overkant. Maar halverwege zag hij een enorme draak die op een heel grote slang leek. Ook had hij een Chinese snor, korte armpjes en een heleboel stekels.

De draak kwam op Valentijn af en..... Hij likte Valentijn!

Gelukkig had Valentijn in zijn bootje nog een roeispaan. Hij gooide hem naar de overkant vlak voor de kant. De draak pakte hem en Valentijn roeide snel weg, naar de chocoladebergen.

Valentijn kwam aan bij de chocoladebergen. Hij zag iets glinsteren. Valentijn klom heel snel naar boven. Daar zag Valentijn het zwaard in de steen. Hij had daar al iets van gehoord maar nu ziet hij hem echt! Hij trok heel hard aan het zwaard en... het lukte niet. Valentijn zag in de verte een heel klein huisje staan. Valentijn was nieuwsgierig! Hij klom naar het huisje. Valentijn zag dat het een snoephuisje was, daar schrok hij eventjes van! Valentijn dacht dat er een gemene heks in het huisje woonde net zoals bij Gans en Frietje! Maar gelukkig, deze heks was wel aardig! Valentijn vroeg of hij een toverdrankje mocht.

De heks had dat drankje wel en ze ging het drankje maken. Een paar minuutjes later had de heks het drankje klaar en gaf Valentijn een snoepje. Valentijn klom en klom, de berg op. En toen hij er was trok hij heel hard aan het Zwaard, En... TSJAK, Valentijn was degene die het zwaard uit de steen trok! Iedereen kwam kijken. De pers maakte foto's voor de kranten en de burgemeester gaf Valentijn genoeg geld om naar het pepermuntpaleis te gaan, niet voor de aarde. Met een vliegtuig vloog Valentijn naar het pepermuntpaleis in de hete woestijn.

Toen Valentijn bij het paleis kwam, liep hij het gebouw in en zag een fontein, de bron van de eeuwige jeugd. Misschien was dat een deur naar een ander gebied, want hier kon je alleen maar met het vliegtuig komen, maar daar had Valentijn te weinig geld voor. Maar Valentijn hat dorst! Hij besloot eerst een drankje te nemen. Valentijn had een cola besteld en helemaal leeggedronken.

Maar Valentijn had een zwembad gezien! Hij had het zo heet, hij wilde eerst afkoelen voordat hij naar een ander gebied wilde. Valentijn lag in het zwembad. Maar het was al laat! Valentijn sprong in de fontein en... POEF! Valentijn was bij de Paashaasbergen. Hij zag een grote bruine haas. Het was de paashaas! Valentijn liep naar hem toe, maar viel in een chocoladepoel, en stootte zich tegen een gestreepte,roze wortel. En Valentijn liep nu naar de paashaas. De paashaas gaf Valentijn een chocolade-eitje. Valentijn beet erin en zag een briefje in het eitje zitten. Hij kon naar de waterwerf om een kans te krijgen om een heleboel geld te winnen. En Valentijn liep naar de waterwerf.

Vlakbij de waterwerf zag Valentijn een dierentuin. Hij liep de dierentuin in. Valentijn zag dropstaafgiraffen, toffee-apen en kauwgomnijlpaarden. En daar, midden op een pleintje stond een bord:

Vermist: Roze panda.

Kenmerken: Roze, houdt van vis uit de waterwerf, De roze panda is zeldzaam en niet erg groot.

Toen hij ontsnapte ging hij naar de waterwerf. Degene die hem vindt, krijgt €100.000.000,-

Die kans kon Valentijn niet laten liggen en liep naar de waterwerf. Als hij hem vond had hij genoeg voor een reis naar de aarde! Toen Valentijn bij de waterwerf was aangekomen, liep hij een eindje om het water. Hij liep, en liep, en liep. En in de verte zag hij een wit-roze panda! Valentijn rende snel naar de panda. Hij tilde de panda op en liep naar de dierentuin.

Maar de panda was veel te zwaar! En het werd al nacht. Valentijn deed de panda aan een lijntje. Valentijn zag een heel erg groot hotel. Hij wilde van het overgebleven geld van de reis naar het pepermuntpaleis in dit hotel slapen! Valentijn kreeg een kamertje om in te slapen. Valentijn was zo moe, dat hij meteen sliep.

ZZZZZZZZZZZZZZZZZZ!

Het was ochtend. Valentijn liep met de panda het hotel uit. En gelukkig, Valentijn kwam aan bij de dierenruin. Valentijn bracht hem mee naar het kamertje van de directeur. De directeur had Valentijn bedankt en gaf hem €100.000.000,-.

Vlug boekte Valentijn een reis naar de aarde. Valentijn zocht naar gate 8. Valentijn zag het goede vliegtuig en stapte in. Het vliegtuig was, op enkele koekmannetjes na, leeg.

Het vliegtuig startte en het vliegtuig ging hoger, en hoger en hoger. De reis duurde drie uur en toen Valentijn aankwam kocht hij een klein snoepje in de La Bonbonnière.

En hij leefde nog lang en gelukkig.

Het meisje met de dieren

Er was eens een meisje in.... Ze heette Madelief.
Ze ging met haar vader en moeder naar de kermis.
Madelief was in heel veel attracties geweest en op het laatst ging ze naar een waarzegster.
De waarzegster zei tegen Madelief: "Je gaat in de zomervakantie naar het bos."
Nu weet ik het niet meer. Madelief ging uit de tent en zei: "we gaan in de zomervakantie naar het bos."
Na een paar maanden was het zover. Ze gingen naar het bos.
Het bos heette het Sprookjesbos. Ze hadden daar een huisje gehoord.
Toen de tweede dag begon ging Madelief met haar moeder en vader wandelen.
Ze gingen paddestoelen zoeken, maar Madelief was haar moeder en vader verloren!
Ze huilde en ze huilde, maar toen kwam ze een hert tegen. Ze zei tegen de hert: "Kan jij me helpen?"
Maar ze dacht in zichzelf, ik kan toch niet praten met dieren? Maar ze hoorde een stem.
Ze zag het hert praten en ze begreep het ook nog. Ze vroeg aan de hert: "Wie ben jij?"
"Ik ben hertje Puk," zei het hert. "Ik ben het snelste hertje van het bos", zei hertje Puk.
Toen vroeg Madelief: "Weet jij waar mijn vader en moeder zijn?"
Hertje Puk antwoordde: "Ik weet het niet maar ik ken wel iemand die het misschien kan weten".
Madelief sprong op hertje Puk en ze kwamen bij een boom. Ze zag iets bewegen in de boom.
Toen zei hertje Puk: "Meneer de Uil!" Toen hoorde ze iets. Hertje Puk vroeg: "Kunt u ons helpen?"
Meneer de Uil zag hertje Puk. "Waar kan ik je mee helpen?"
Toen zag meneer de Uil het meisje en vroeg: "Wie ben jij?" Het meisje antwoordde: "Ik ben Madelief."
Meneer de Uil zei: "Waarom ben je hier?"
Madelief antwoordde: "Ik weet niet waar mijn vader en moeder zijn en ik wil vragen of u me kunt helpen".

Meneer de Uil antwoordde: "Ik denk het niet Madelief".
Meneer de Uil zei: "Maar ik ken iemand die het misschien kan weten".
Toen ging Madelief, hertje Puk en meneer de Uil naar een huisje.
Het huis was helemaal van snoep gemaakt. Toen klopte meneer de Uil op de deur. Er werd open gedaan.
Het was de heks. De heks zei: "Kom binnen".
Madelief kon zich niet meer inhouden en nam een stukje van muur.
Toen zag Madelief een glazen bol en ze vroeg: "Waarom heeft u die?"
De heks antwoordde: "Die heb ik als ik iets kwijt raak".
Toen wist Madelief het: ze ging het vragen aan de heks.
Ze vroeg of ze haar kon helpen om haar vader en moeder te zoeken en de heks zei ja.
Ze gingen samen naar de glazen bol en de heks wreef er op.
Er gebeurde iets en ze zag haar vader en moeder. Toen gingen ze allemaal naar buiten.
Ze nam van iedereen afscheid en ging naar haar vader en moeder want ze zag dat ze bij het huisje waren.
Ze ging naar haar vader en moeder en weer naar huis uit het Sprookjesbos en ze leefden nog lang en gelukkig.

Einde

Het kleine stiftje met de grote eer

Er was eens een stiftenbak, waar stiften in zaten. Elke avond zaten ze te praten met elkaar. Overdag gingen ze naar school. De stiften zaten op een school in Wassenaar. Deze school organiseerde een bokswedstrijd. Kleine stift deed mee. Daarvoor moest hij zich heel goed voorbereiden. Het enige nadeel was, dat kleine stift heel erg klein was, vergeleken met de andere stiften. Kleine stift ging op zoek naar magie. Daarvoor moest hij wel het bos in! In het bos vond hij meneer pad. Een zeer keurige pad, die hem vast wel kon helpen. "Aangenaam meneer pad", zei de kleine stift. "Zou u mij kunnen vertellen bij wie ik de toverkrachten in dit bos kan vinden?" De pad zei (met een zware stem): "Nou meneer kleine stift, dan bent u hier op het juiste adres. Ik ben de beste van alle dieren in het bos met toverkrachten. Wat wilt u dat ik voor je doe meneer kleine stift?" "Ik wil graag dat u mij langer en sterker maakt voor de bokswedstrijd". "Dat kan meneer kleine stift. Alleen daar moet je wel wat voor doen, en dat is: Nooit meer padden eten!" "Oké meneer pad, ik zal nooit meer padden eten". Meneer pad zorgde ervoor dat meneer kleine stift groot en sterk werd. De dag van de bokswedstrijd was aangebroken. Kleine stift had zich goed voorbereid. Hij was als 4e aan de beurt. Toen kleine stift, die nu groot en sterk was, de ring binnen stapten, voelde hij dat hij ging winnen. Het boksen begon. Na 1 minuut had hij al gewonnen. Het publiek juichte en sprong en klapte voor hem! De kleine stift kon het bijna niet geloven. Van deze wedstrijd winnen had hij al zijn hele leven gedroomd. Hij was het sterkste stiftje van heel Wassenaar. Ondanks een tegenslag is het allemaal goed gekomen. En hij leefde nog lang en gelukkig, met de eer dat hij het sterkste stiftje van Wassenaar is (was).

Rocky de superkat!!

Op een dag ging ik met mijn moeder een kat kopen. We gingen naar de dierenwinkel. We keken ff rond en toen zag ik een kat, hij was zo schattig, ik riep: 'Mamma kom eens kijken! Kijk mam deze wil ik.' Mamma zei 'oké die nemen we, weet je al een naam?' 'Ja', zei ik, 'ik noem hem Rocky'. Toen gingen we naar huis met Rocky. Rocky moest wel wennen maar na een uur kwam die bij mij op schoot. We gingen spelen op de grond met een bal, een touw en een hoed, die hoed vond Rocky geweldig. Het leek erop dat hij hem op wou, dus deed ik de hoed op zijn kop. Hij vond het helemaal te gek. Elke dag wou die de hoed op, in zijn slaap buiten op de bank ... overal. Het was weekend, het was al laat ik en Rocky gingen naar bed, Rocky ging op mijn bed liggen, ik deed mijn pyjama aan en ging slapen en zei 'welterusten Rocky'.

De volgende ochtend deed ik de gordijnen open en opeens hoorde ik een stem die zei goedemorgen Jjessie, ik keek om en opeens zag ik Rocky praten, ik gilde het uit 'aaaahhhhh'. Rocky zei rustig 'Ik praat, dat doe ik al lang, alleen wist je het nog niet.' Jessie zei: 'oh oké, ik zal rustig doen. Rocky zei: 'Maar je mag het tegen niemand zeggen dat ik kan praten oké?' Jessie zei: 'oké, ik zal het niet tegen iemand zeggen.' Jessie vroeg maar: 'waarom wil je die hoed dan niet af doen?' 'Omdat deze bij mij hoort.' Jessie vroeg hoezo? 'Omdat ik kan praten en elke kat heeft wat, een halsband, laarzen, een strikje en ik heb een hoed.' Jessie zei: 'Oké, dan mag je de zwarte hoed houden.' 'Oké' zei Rocky, 'zullen we samen spelen beneden?' 'Oké' zei Jessie. Ze gingen naar beneden en gingen spelen. Daarna ging Jessie zich aankleden en ging met Rocky buiten spelen.

Rocky zag een hond en rende naar binnen Jessie zei: 'wacht, kom terug, we gingen toch spelen?' Maar toen zag Jessie de hond, ze zei: 'Oh nu snap ik dat je weg rende. Anders gaan we wel binnen spelen oké Rocky?' Maar toen hoorden ze de moeder zeggen: 'ik vraag wel of ze wil oké Rosalina?' 'Mamma', schreeuwde Jessie. 'Wil je vandaag met Rosalina naar de dierentuin!!' Jessie zei: 'mag Rocky dan mee? Mamma zei: 'tuurlijk niet, het is een dierentuin.' Ik zei 'Ja, is goed, hoe laat komt ze me ophalen?'

Ik wil namelijk nog even spelen met Rocky'. 'Ze komen je kwart over 2 ophalen, het is nu pas 2 uur, dus je kan gewoon nog een kwartier spelen met Rocky oké.' Dus ging Jessie spelen met Rocky. Het was kwart over 2, daar was Rosalina.

Ik zei: 'Doei mam, ik ga naar de dierentuin met Rosalina. 'Doei', zei me moeder 'tot straks.' Ze ging naar de dierentuin en gingen als eerst naar de apen en daarna naar de leeuwen en zo alle dieren langs. Het was 5 uur, ze brachten mij weer terug en ik zei: 'Doei Rosalina, ik vond het super leuk dat ik mee mocht, doe tot maandag.' Ik ging nog ff tv kijken en toen ging ik naar bed.

De volgende ochtend was Rocky opeens verdwenen! Na 2 uur wachten kwam Rocky door de deur lopen, ik zei: 'Rocky, kom eens mee naar boven.' Rocky liep mee naar boven en zei 'ik heb een eend gered, het staat op de voorkant van de krant! Ik pakte de krant en ja ... het stond met koeienletters op de voorkant:

Kat helpt eend!

Ik zei: 'Wow, je hebt een eend gered, je bent een super! Je praat, je draagt een hoed en nu dit! Je bent een superkat!' Hopen dat mama dit maar niet leest, anders dan ga je misschien weg. En dat wil ik niet', zei Jessie! 'Ik ook niet', zei Rocky! Dus we gooien de krant weg en dan weet mama niet dat jij een eend hebt gered en op de voorkant staat van de krant!

Pikwana

Het is 5-8-2013, de dag dat ik gekroond werd als koningin. Je wil vast weten wat daaraan vooraf ging. Het begon drie jaar geleden. Toen kwam ik er achter dat mijn oma de koningin van een land hier heel ervandaan is, het land heet Pikwana. Het is er heel mooi en de mensen die daar wonen zijn heel aardig. En mijn moeder zei dat ik prinses zou worden. Een uur later belt oma om te zeggen dat ik mijn spullen moet pakken en daar heen moet komen om prinses te worden.

Ik wist het net én ik moet meteen komen. Ik wist niet wat ik mee moest nemen, ik wist alleen dat mijn hond mee moest. En mijn vrienden en mijn moeder mochten niet mee. Dan ga ik maar in pakken en op tijd slapen. Morgen wordt het een drukke dag .

Een dag later

Oké, ik zit in het vliegtuig naar Pikwana en ik moest drie uur vliegen. Eindelijk ik ben er, “Omg, dit land is echt te cool.”

O nee, ik moet nu nog een uur in de auto zitten voor ik bij het kasteel ben. Nu ben ik er echt en het kasteel is echt enorm. “Hé, mijn kind, je bent er fijne reis gehad.” “Ja hoor, maar wel erg lang. Oké, ik word prinses en hoe word je prinses.” “Dat word je niet ,dat ben je al, maar je moet nog veel leren om een echte prinses te worden. Kom mee dan laat ik je je kamer zien.”

“Omg hoe vet is dit, een tweepersoons hemelbed en een flatsceen televisie en ook nog een inloopkast, het kan niet beter.”

“O ja, echt wel: met deze afstandsbediening gaan de deuren en de lades open en met knop nummer vijf gaat er een la open met je tiara ‘s.

En we hebben voor je hond een hele leuke verrassing.”

“Wat dan, oma?” “Nou, draai je maar om.” “Omg, wat een schattige mand en helemaal in mijn kleur roze met diamantjes, dankje wel oma.”

“En het is niet eens alles, ik heb in die kleur ook nog een halsband en riem. En het leukste is dat hier vlak bij een dierenwinkel is met alleen maar hondenkleertjes.

Ga eerst maar uit pakken, dan zie ik je over een uurtje in de eetzaal.”

“Oké, oma, tot zo.”

Een uur later

“Wat eten we, oma?” “We eten kip met aardappelen en bloemkool.” “A lekker, oma wie heeft er gekookt?” “Onze kok Lennie,” zegt oma, “hij is de beste in zijn vak en daar om mocht hij voor de koningin koken. Er waren een paar jaar geleden auditie en de alleen de beste mochten door naar de volgen de ronde. En kok Lennie was de beste.” Na het eten ging ik lekker slapen in mijn heerlijke bed. En de hond lag ook heerlijk te slapen.

3 maanden later

Eindelijk, ik word 19 jaar. Het wordt een groot feest, zeker weten. Ik ga alles regelen. Iedereen mag komen uit de stad. En er komen allemaal lekkere hapjes en lekker drinken. Met veel slingers en ballonnen voor de kinderen.

Ik moet ook nog een nieuwe jurk kopen en bijpassende schoenen en ook nog een halsband voor mijn hond.

En ik heb nog maar één week en ik moet nog alles regelen.

Ik haal het nooit ik ga hulp vragen aan oma, nou maar hopen dat ze mij wil helpen. “Oma, wil je mij helpen met mijn feest.” “Maar natuurlijk wil ik je helpen met je feest.” “Maar het is gebruikelijk dat er ook nog een feest wordt gegeven voor prinsessen uit andere landen.”

“Dat zijn bijna allemaal jonge meisjes, dat is toch leuk.” “Ja hoor, maar ik wil niet zo’n saai bal of zo.

Ahhhh, ik heb een goed idee, ik geef een slaapfeestje, dan kunnen ze ook gewoon blijven. En dan kunnen we allemaal spelletjes doen en een kussengevecht. En ook natuurlijk een leuke film en ook nog een masker.”

“Ik heb een verrassing.” “Wat dan oma.” “Als prinsessen 19 jaar worden, gaan ze trouwen met een prins. Aangezien dat je over een één week al 19 jaar wordt moeten we snel op zoek.” “Wat, moet ik trouwen, daar ben ik toch helemaal niet klaar voor oma.” “Maar ja, je moet.” “Maar wie dan, ik ken hier niet eens iemand.

Dus oma, ik kan niet trouwen.” “Maar toch moet het, anders ben je een schande voor onze familie.” “Oké, dan trouw ik toch lekker.”

4 dagen later

Ik ga op mijn verjaardag gewoon trouwen. Ik heb namelijk een hele leuke man ontmoet. Hij is de prins van Frankrijk. Mijn oma en ik hebben alles geregeld voor het feest. Ik hoef alleen alles voor de trouwdag te regelen. Ik ga vandaag mijn jurk ophalen. En de bloemen kopen. Want het feest is over twee dagen.

2 dagen

Het is zo ver: ik ga trouwen en ik word koningin. En dit was mijn verhaal over hoe ik prinses ben geworden. Er staan moeilijke tijden te wachten als koningin.

Betoverde fabriek

Er was eens een oude verlaten fabriek... daar werd ooit snoep, koek, drop en chocolade gemaakt.. Maar er werd gezegd dat de fabriek betoverd is!!! Weet je hoe het gebeurde lees dit verhaal maar eens!!!

Bij de oude verlaten fabriek was nog veel opslag van snoep maar mensen durfden er niet meer heen... omdat???Er was een hele oude man in het dorp, er werd gezegd dat hij toverkunsten had... Op een dag was namelijk de oude man naar de fabriek geweest. Iedereen wist dat, omdat er daarna rare dingen gebeurde zoals: Er liep op halloween een koekje rond wat geen halloweenpak was.

Maar een stoer meisje van elf had besloten om naar de oude fabriek te gaan. Haar naam was Nicky. Zij dacht bij zichzelf ik ga een kijkje nemen bij die fabriek!!!

Die volgende morgen ging het Nicky, na school meteen naar de fabriek. Het zag er wel een beetje eng uit maar ze ging toch. Ze voelde de spanning in haar lijf. Ze liep langzaam naar de deur. Toen ze er was deed ze de deur open. De deur kraakte heel erg en ze schrok zich rot!!!!

Wat zag ze daar nou, liep daar nou een chocoladekoekje?

Nicky dacht: "Droom ik? Nee toch niet!!!" Ze liep zachtjes achter het koekje aan, toen hoorde ze muziek. Ze volgde nog steeds het koekje. Mmm, wat heb ik een honger!!! en toen borrelde haar maag zo hard dat zelf het chocoladekoekje het hoorde en zo erg schrok dat hij op zijn hardst weg rende. Toen dacht Nicky: "Oh jee!!!, Ik heb hem weg gejaagd, stomme buik!!!" Haar mobiel rinkelde en toen zag ze de tijd. "O jee, ik moet al lang thuis zijn". Ze rende zo snel ze kon de fabriek uit en toen merkte ze pas dat het heel stoffig was en donker. Ze vond het wel een beetje eng nu. Maar toen ze thuis was moest ze meteen eten. De volgende ochtend was het zaterdag ze besloot nu haar vriendin mee te nemen naar de oude fabriek, Nicky dacht: "Dat is een saaie naam ik noem de fabriek 'De betoverde fabriek'. Ja dat is een goeie naam". Voordat ze wegging pakte ze haar rugzak en deed daar wat spullen in, als ze daar lang zouden zijn. Toen ging Nicky naar haar vriendin om haar op te halen. Haar vriendin, die Kiki heet, zei: "Hoi" en toen zei Nicky: "Kom!!!"

Toen ze Kiki had opgehaald, vroeg Kiki: “Waar gaan we heen? De betoverde fabriek waar is die fabriek?” “Je weet wel de oude verlaten snoep fabriek”. Kiki schrok. “Daar ga ik niet heen”. “Kom alsjeblieft” drong Nicky aan. “Oké dan maar waarom eigenlijk?” “Nou ik was daar laatst en er liep een chocoladekoekje”. “Ben je ziek of zo?” “Geloof me en als je het toch niet gelooft kom dan mee”. “Oké dan” zei Kiki. Toen ze bij de betoverde fabriek waren, vond Kiki het een beetje eng worden maar ze zei niks. En zoals verwacht, toen Nicky de deur open deed liep daar weer een chocoladekoekje.

Nee toch niet het was een dropveter. “Kijk Kiki daar, een dropveter” fluisterde Nicky En Kiki schrok zich rot toen ze dat zag. “Kom we gaan er achter aan” zei Nicky. En aarzelend liep Kiki achter Nicky aan. Het duurde wel een uur totdat de dropveter stopte. En wat hoorde Kiki daar nou was dat muziek? En ja hoor, ze geloofden hun ogen niet wat ze daar zagen!!! Was het echt of droomden ze? nee het was echt. Kiki zei: “Ik heb nog nooit zoveel snoep gezien”. Nicky knikte, “Kom laten we dichterbij komen”. Toen ze dichterbij kwamen werd het een beetje duidelijk in Kiki haar hoofd. “Nicky die man heeft echt toverkrachten!!!” Nicky dacht goed na en zei: “Inderdaad”. toen ze nog op een meter afstand waren kon Nicky zich niet meer beheersen. Ze sprong op, en landde op een smurfsnoepje die schrok zich rot. Net als Kiki !!!

Ze nam een hap en nog een en nog een. Maar daarna ging het allemaal zo snel, ineens was alles verdwenen, zomaar als poef. Nicky juichte net als Kiki omdat ze samen de betoverde spreuk van de fabriek hadden verbroken. En ze liepen samen terug naar huis met een grote glimlach op hun mond. “Misschien word er ooit weer snoep in die fabriek gemaakt”, zei Kiki waarop Nicky zei: “Nee, denk het niet”. Toen zei Kiki: “Dit blijft toch ons geheim?” En Nicky knikte zo hard als ze kon. “Jij bent echt de beste vriendin ooit!!!”

Amber Wessel - 9 jaar

Veel te veel sprookjes

Er zijn heel veel leuke sprookjes.
Dat jaar veranderde alles.
Alle sprookjes werden opgegeten.
Jonas was dol op lezen.
Hij baalde ervan dat alle sprookjes opgegeten waren.
Dus hij ging hem verslaan.
Hij pakte zijn tas, sloop stilletjes naar de keuken, pakte een mes, smeerde een paar boterhammen en ging op pad.
Hij ging naar de sprookjesbibliotheek.
Twee weken later was het zover.
Monstertje kwam.
“Pak je wapen maar”, zei monstertje.
Jonas pakte de boterhammen en zei: “Ik leer jou boterhammen eten.”
Op een lieve manier gaf hij de boterham.
“Ik heerlijk vinden”, zei monstertje.
“Jij meer hebben?”
“Ja”, zei Jonas.
En monstertje eet alleen nog maar boterhammen.
P.S. Jonas ook.

Einde

Op zoek

Er was eens een klein olifantje dat op zoek was naar zijn familie. Hij had bijna in heel Nederland gezocht, maar hij kon zijn familie nergens vinden. Er was een plek waar hij niet geweest was en dat was Wassenaar. Wassenaar leek hem een leuke plaats. Hij had zijn ouders nog nooit gezien, dus hij wist ook zijn naam niet. Het zou een lange reis worden want hij moest helemaal vanuit Limburg naar Wassenaar lopen. Toen zei hij tegen zichzelf, "dit is je laatste kans om je familie te vinden, anders moet je verder alleen wonen".

Hij zei toen: "De reis kan beginnen!" Op naar Wassenaar en hij ging ervandoor. Onderweg dacht hij na waar hij kon slapen. Misschien in Den Bosch? Daar was een circus met allemaal mooie lichtjes, dus dat leek hem wel wat. Hij liep en hij liep en werd steeds meer moe en zei, "hoe ver nog"? Oh, daar zag hij het bord 'Welkom in Den Bosch'. "Jippie, ik ben er!" Toen hoorde hij het geluid van het circus en hij volgde het. Uiteindelijk was hij er aangekomen en dat was mooi. "Nu een lekker slaapplekje vinden", zei hij tegen zichzelf. Hij trok een paar struiken uit de grond en viel snel in een diepe slaap.

De volgende dag was het kleine olifantje al heel vroeg vertrokken want hij wilde natuurlijk verder op zoek gaan naar zijn familie. Hij zei, "nou daar ga ik weer. Op naar Wassenaar!" Hij ging eerst naar Rotterdam en daarna naar Delft en Den Haag. "Nog maar een uurtje lopen en dan ben ik er", zei hij opgelucht. "Yes, ik zie het bord Wassenaar. Ik ben er. Nu op zoek naar mijn familie." Hij begon eerst te kijken in de huizen aan de Rijksstraatweg en vervolgens aan de Middelweg. "Hé, een school. Dat is de Den Deyl en een eindje verder, dat is de Sint Jan Baptistschool. Dat zijn leuke scholen!"

Op weg naar de Digros supermarkt liep het olifantje langs een sloot die van chocola was. Hij zei toen, 'alles is zoet hier.' Het olifantje stond met open mond te kijken en zei toen, "het pindahuis! Dat is mijn lievelingseten en ik heb nog niets gegeten". "Eet smakelijk", zei hij tegen zichzelf en begon te smullen. Het olifantje at wel driehonderdvijftig pinda's.

“Zo, dat was lekker. Nu naar de Zure Matflat.” Daar zag het olifantje een andere olifant die hij te voet ging volgen tot hij bij nummer 18 aankwam. Was dat het adres waar zijn ouders wonen? “Ik bel aan”, dacht hij. Tringeling, tringeling. De deur ging open en daar stond zijn moeder. Ze zei, “Ollie, ik heb je zo gemist” en gaf hem een dikke zoen. Ollie was dus de naam van het olifantje en hij had uiteindelijk zijn moeder gevonden. Ze leefden nog lang en gelukkig in het zoete Wassenaar. Einde

Lucas de Zwart - 11 jaar

Vrede

in 1979 was er vrede tussen de monsters en de mensen, maar de burgemeester was het daar niet mee eens. Hij wou dat alle monsters naar hun eigen wereld gingen. De burgemeester ging bellen met andere plaatselijke burgemeesters, bijna heel Nederland zei: de monsters en de mensen kunnen prima samenleven, waar praat jij over. De burgemeester zei: ik meen het! Ze kunnen niet samenleven, de andere burgemeesters zeiden: ik hang de telefoon op! De burgemeester van Wassenaar probeerde met alles om de monsters weg te jagen en dat lukte bijna. Alle monsters bedachten een plan om de mensen terug te pakken.

De troep had de leider gevangen die daar nog steeds is, dus de weerwolfkatten, weerwolven, mummies, kukelpinguïns, skeletten, spoken en de geesten bedachten nog steeds een plan. Maar ze wisten dat Mr. Stockley die de leider is van de troep, maar later kwamen ze erachter dat Mr. Stockley de directeur van de Verronaschool is. Dus de monsters gingen zich vermommen als leerlingen. Maar Mr. Stockley wist dat allang dankzij een geheime agent: Agent P. Maar op de Verronaschool zat ook de vader maar die ging wat uitleggen over de ruimte. Een paar uur later op de monsterschool: wij hadden les over de Titanic, heel erg leuk en dat bracht de monsters op een idee: de leider van de weerwolfkatten zei: ‘laten we een gigantisch schip bouwen en als hij helemaal vol is, dan gaan we varen bij de koude zee en laten het zinken.

Dat hoorde agent P. en zei tegen Mr. Stockley alle monsters : 'Ja !! Wat een goed idee', maar een van de kukelpinguïns zei: 'Maar hoe krijgen hem vol?' De leider van de weerwolfkatten gaf antwoord: 'Maken het gratis! Maar de kukelpinguïn zei: 'maar als iemand denkt is dat toch raar'. De weerwolfkatten gaven al weer antwoord: 'Ha niemand gelooft hem!' Iedereen was super blij .

Een paar weken later, een dag later ging de bouw van start. 4 jaren vlogen voorbij. Het gigantisch schip is eindelijk klaar. Iedereen vierde feest. Maar de kukelpinguïn zei: 'Hoe noemen we het schip?' 'Giga ja !!' De giga wat een goed idee, zei de leider. Fred de mummie vroeg zich af: welke kleur geven we het schip ? De leider zei: groen,blauw en paars ja! Wat goede kleuren zeg voor de giga.

De middag was om. Iedereen ging weg en de schoonmakers gingen aan de slag. . De dag ging snel voorbij. Maar er kwam een spook, genaamd King Boo en die was heel erg gemeen, hij ging de boot saboteren. Hij haalde de olie eruit en er was nog voor een reis van 563 kilometer. Het was al weer ochtend, het was een speciale dag, de boot ging eindelijk varen en alle mensen gingen naar binnen, iedereen ging juichen. Maar toen de Giga bij Engeland kwam, hoorden ze een raar geluid Fred de mummie zei: ' de motor staat stil!' Maar de kapitein zei: 'de olie is op en we kunnen niet meer verder gaan, we wouden naar de Monsterwereld gaan. De mensen kunnen niet meer naar de toren van Visza. De toren van Visza is zo leuk. Héé Mack ken jij de geschiedenis de van toren van Visza? 'Nee Fred.' Ik zou het wel zeggen: het was heel lang geleden, de eerste mens die er was heette Mits.

De verhalenwedstrijd 2013 is mede mogelijk gemaakt door

bibliotheek
voorschoten-wassenaar

DE KLER
...uw complete boekhandel

LUCIVNO
MEESTERLIJK IJS

notariskantoor

GEURTS **PARTNERS**

Duinrell
WASSENAAR

© de Auteurs

Redactie/opmaak:

Illustraties:

Jury-leden:

Floor Heins - Fernhout

Sabine Verkoren

Jan Doffegnies, Iris Oostlander,

Dick den Ouden, Eveliene Schoenmakers

en Deka Wielenga